

תפי' דהאי עלמא ולכן תפילין דר"ת הם היות אהרדי כבוד שם יהי' היוא מר"ת י"הלל ה"מהלל השכל ו"דוע. ודע כי פ"א שמעתי מחול' כי ענין הפרש שיש בניהם הוא הלוי בחקירה אם נכנסה תפי' עיטרא דגבו' או דחסד ברישא דז"א כי כפי סברת רש"י נכנסת תפי' עיטרא דחסד שהיא פ' שמע ולכן קודמת ליהיה אם שמוע שהיא עיטרא דגבו' ולסברת ר"ת הוא להפך ואח"כ פ"א שמעתי ממנו באופן א' והוא זה הדרך שנבאר עפה בעיני. ונלע"ז שזה הדרך מפרש הדרך הא' הגו' ולא פליגי ושניהם אחת וזוה נבין דרש"י ור"ת לא פליגי וב' הסברות הם דברי אלהים חיים שלא כדברי החושב' שסברא א' היא האמת והאחרת בטילה חלילה מלהאמין דבר זה וזהו שמעתי בדרך השני הגה במקומות רבים ביארנו שיש לז"א שני בחי' מוחין והם ד' מוחין מסברא דאבא וד' מוחין מסברא דאימא ומן המוחין דאבא יולאין תפילין דר"ת וממוחין דאימא יולאין תפילין דרש"י ובהכי לא פליגי ושניהם אחת דאימא. והענין הוא כמה שטעם שהיסוד דאימא הוא רחב ויש בו מקום לסבול ולהליל בחוכו תרין עטרין דעשה שם החו"ג ביחד באופן זה ח' כי החסדים הוא מלך פנים והגבו' מלך אחר והיסוד דאבא מפקי' ביניהם ומכריע בין החו"ג היסוד דאימא ואמנם כאשר נבקע' נהי' דאימא ללא מוחין ההארות כבוד תפילין נבקע' בחמלה עליונים א' שהם חו"ג ואח"כ נבקע היסוד וז' בולטין כבודן במלך ז"א חכמה ואח"כ בינה ואח"כ החסדים שהם מלך פנים ואח"כ הגבו' שהם מלך האחר ואלו הם ד' פ' דתפילין דרש"י וז' אבא תפילין דר"ת הם ממוחין דאבא והוא כי הנה היסוד שלו לר' מלך שהוא ארוך ואינו רחב כיסוד הנקבה ואין מקום להכיל החו"ג ובחמלה נכנסין החסדים לחוכו יען הוא עיטרא מטולה מעטרא דגבורה ג' ואחריו נכנס' עטר' דגבורה וכיון שהמקום לר' דוחין הגבורות את החסדים למטה ויולאין מפי היסוד לחן ואמנם ודאי הוא שאינם יולאין לחן ממש שהרי נבאר אללנו שהיסוד דאבא מתפשט עד היסוד דז"א וארכס שיה וז"כ א"א ש"אלו לחן ג' מיסוד ז"א אבא הענין הוא כי עפה בעת כניסת ראש היסוד דאבא בראש ז"א עפה הוא שיולאין לחן כבוד התפילין אבא אחר שנפשט טלו בתוך ז"א אז אין הדבר כן אלא כמו שפבאר בעיני. וסוד הענין הוא באופן זה כי החסד' מגיע' עד מקום עטרה היסוד דאב' וטוע' כי עד שם יש ב' עור' מלבישין את היסוד אבא במקום העטרה כבר נכרת ונשתלק עור א' ע"י הכריעה ולא נשאר רק מסך א' של בשר כטוע' ובהגיע החסדים למקו' הוא נוקבים המסך הדק והוך ההוא ויולאין לחן ושרשם נשאר בפני' מפני היותם עובדים דרך המסך משא"כ אלו היו יולאין ממש דרך פי היסוד לחן היו יולאין לגמרי. והנה ביארנו בדרוש היליית שהחויג דאימא הם שמות של אחי' אך החויג דאבא הם שמות שלמים מד' אותיות' אהויה והנה אח"כ כשנכנס' הגבו' תוך היסוד דאבא גם להם קלר המלע מהשתרע ולכן יורדין ההיין אחרונות של דם אהויה של הגבו' למטה עם החסדים לפי שהיסוד דאבא הוא עסוק והוא לר' מלך ואינו מוכיל אותם למעלה והנה החסדים הם עומדים מן העטרה ולמעלה מחן ליסוד ומקישין אותו מבחון סביב וז"ש והבועה בה' חסד יסובבנו כי מעלת הבועה הוא כדאבא ד' ולכן שכרו הוא חסד יסובבנו כדמיון חסדים דאבא שסובבים היסוד שלו סביב כנו' וגמלא כפי זה כי ביסוד דאימא יש חו"ג דאימא וגם חסדים דאבא א' אבא ביסוד דאבא לא יש אלא גבורות שלו בלבד וזוה הטעם נקרא היסוד י"ה כמבואר אללנו כבוד מספר רש"י ילעזרין כי יש בו ט"ז חו"ג כמנין י"ה והנה כהכנס נהי' דאבא תוך רישא דז"א או נבקעים גם הם ע"י קולא דעטרי דאימא המכה באחורי רישא דז"א ונבקעין אלו כדמיון דאבא וזו יולאית הארת המוחין לחון כבוד תפילין דר"ת כדמיון יולאית התפילין דרש"י ממוחין דאימא והנה סדר יולאיתם הוא כך תחילה הוא יולא מוח החכמה ואח"כ הבינה ואח"כ עיטרא דגבור' שהוא בתוך היסוד דאבא וזהו ענין היות אהרדי שהם בינה וגבו' ואחר ש"אלו הגבו' לחון כבר נפסה המקום והחסדים יש להם מקום לעלו' ומה שהיו בתחילה מקיפים סביב היסוד הגה עתה חוזרים ונכנס' תוך העטרה במקום ש"אלו י' ועלולים החסדים יותר אל היסוד בתוך פנימיותו במקום שהיו הגבו' עומדות וזו גם הם יולאין ממש לחון ובלוטים במלך אחר ש"אלו הגבו' ז"ש פ' שמע שהיא חסד אחר פ' והיה אם שמוע שהיא גבורה כסברת ר"ת ז"ל. ועפה לר'ך דעשה

כי הגה החסדים בהיותם מקיפים סביב היסוד למה לא יולא ממש לחון במלך דז"א טרם יולאית הגבו' ולמה העירימו עמלן לחזור ולכנס תוך היסוד ולחזור ולאלף לחון כי בענין זה הוכרחו להעמק' ביולאיתו עד ש"אלו הגבו' אבא למעשה הוא כי ז"א נכנסים ללא לחן אלא בהיותם מלובשים בתוך נהי' דאבא כי מהם נעשים בתים של התפילין ולכן הוכרחו לחזור ולכנס תוך נהי' דאבא כדי שיקחו מהם ויולא לחון מלובשים והנה כל זה הוא בתחילת הכנסתם אבא אחר שנעשה מהם בחי' התפילין והם יורדים עוד ומתפשטים נהי' דאבא תוך ז"א אז אותם המוחין המתפשטים חדיר כטוע' שכל רגע נמשך התפשטות שפע המוחין מן אר"א אל ז"א וזו ע"י אותו השפע הנמשך אח"כ בהתמדה הם חוזרים להפך כי תחילה נכנסים הגבו' ויולאית לחון תוך יסוד דאימא ואח"כ נכנסים החסדים ונשארים בפנים הפך ממה שהיה בתחילה כלי ובענין זה יתבאר מ"ש בענין דרוש עטרה הרוגי מלוכה שאמרנו שהם בחי' העטרה גבו' דאימא אשר כולם עומדים תוך היסוד דאימא והנה זה הוא הפך מן הגזיל ובמ"ש עתה יתישב ולא פליגי אהרדי ז' וזוה ענין מ"ש בבוחר דתפילין דר"ת נקרא תפילין דעלמא דתפי' כי כיון שהם ממוחין דאבא א"כ הם גדולים מן אהויה הנקרא עלמא דתפי' כטוע' ואלו הם תפילין דידה ממש שהם למעלה ממנה גם זהו מ"ש שם כי ז"ש לדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם והוא כי טוע' כי עטרא דחסד הוא דכור' דז"א והם נמשכין כבוד התפש' הית' אל יסוד ואלו הם סוד הדיקים. ואמנם עיטרא דגבורה הוא למעלה מהם שהיא עיטרא דנק' כי פ' והיה אם שמוע קודמת לפ' שמע ז"ש ועטרותיהם בראשיהם כי המל' נקי עטרא כטוע' והגבו' שהיא בחי' המלכות נקי' ג"כ עטר' והיא למעלה מראשיהן משא"כ התפילין דסברת רש"י אשר עטרה שהיא הגבו' היא תחת הוכר בהאי עלמ' שהו עולם ז"ן אשר היא יושבת תחתיו והכי נבאר א"ך התפילין דר"ת הם כבוד שם יהוה ומוחין דאימא הם כבוד יהוה אמנם כל שאר הפרטים אין הפרש בין תפילין דרש"י לדר"ת ז' **עור' יולא** כי כבר ידענו כי זוג אר"א הוא לנורן ז"ן לתת להם מוחין א' והנה המוחין הם חובי וחובי הנקרא תרין עטרין אמנם חו"ג לנורן ז"א שהוא זכר וטוע' כי כשהאשה יולדת זכר היא מודעת תחילה א"כ גמלא ש"אלמא הזריעה תחילה טיפת המוח הגק' בינה ואח"כ נמן בה אבא טיפת מוח הנקרא חכמה וכבר טוע' שהנכנס ראשון יולא אחרון וע"כ בתחיל' נולד חכמה שהיא פ' קודם לו ואח"כ נולדה הבינה שהיא פ' והיה כי יבאר אבא תרין עטרין שהם חו"ג הם לנורן נוקי דז"א והנה היולדת נקבה הוא מזריע תחיל' ואח"כ גמלא שאבא הזריע תחילה וזמן הלידה נולדה הנקבה תחלה שהיא גבור' פ' והיה אם שמוע ואח"כ נולד הזכר שהוא החסד פ' שמע ואלו הם התפילין כסברת ר"ת ז"ל והסיבה היא זו כאמור :

דרוש ז' בענין תפילין מחודש בקיטור בכל ענייניו אחר עשיפת היליית ימי תפילין, והמניח הוא ז"א כבוד מ"ש חז"ל שהקביה מניח תפילין, וענין התפילין עלמם הם כבוד המוחין שלו כי הנה נבאר אללנו כי בתחיל' הם ד' מוחין ואח"כ כשמתלבשין תוך נהי' דאימא טרם שנכנסין תוך ז"א עמלו חוזרים להיותם כבוד ג' מוחין בלבד ואחר שנכנס' ב"א נמשך קו"ך דעטרי דארו"ך אחורי רישא דז"א במקום העורף ומוזיל הארת הד' מוחין לחון במקום המלך דז"א וגם מוזיל הארת מלבושים שהם נהי' דאימא ולכן הם ד' פ' כנגד הארת ד' מוחין עלמן והד' בתים כנגד הארת מלבושיהן שהם נהי' כנו' ואע"פ שאין רק ג' עכ"ז הולצרו להתחלק לר' בתים כדי להלביש בחון את ד' הארות המוחין גם ע"א לזה והוא כי טוע' כי ז"ן היו בתחילה ביחד כבוד העיבור תוך אימא אבא הו"א היה בחי' ג' גו' ג' כבוד נהי' גו' גמית וקובא היתה ז' להם בבחי' העטרה קשורה ביסוד וכשנולדו יולאו לחון חזר הו"א להיות כבוד ו"ק נמורים גם נוקבי' נפשט' יורדה במקומה ולכן היו בתים ד' כנגד נהי' ומלכות ולהורות אל סוד העיבור הגו' גמלאו כאן כ"א אצורות כמנין אהיה בתפ"ר וט"ו. והענין הוא כי בהיותם כבוד העיבור היה ז"א כבוד ג' קוים לבד ג' גו' ג' והמלכות כבוד עטרה כנו' הרי ז' וכל א' מאלו הו' נכלל בכל א' מהג' קוים הגו' והרי הם ג"ש שבעה הם כ"א ולהיות כי אימא הנקרא אהיה וכבושה היה העיבור ולכן נרמזו האצורות כבוד מספר אהיה ואח"כ א"כ יהיו כ"א שמות של אהיה ולא שם הויה. הטעם הוא

זגרות וביאורים : א' כפ"ח הגירסא נבקעים עליונים שהם ליה שכחוים חו"ג ואח"כ נבקע היסוד שכתובי חו"ג : ב' עיין תורת חסד דף ל"ז : ג' כפ"ח הגירסא א"א ש"אלו החסדים לחון בתוך ז"א עמלו אבא הענין הוא כעת החמלה כניסת ראש היסוד דאבא בתוך ז"א או מחילין ללא כבוד התפילין אבא כ"ו : ד' עיין ד"ש שאלה ג' וכן כשפת אחת פי' מ"ש דסקאו מתקן פי' מ"ש דהנשקון הוא בלימא ויתרעו טיטוס כדאל' מתחל' כטוע' קסם : ה' פירוש כיון שהחסדים דאבא מקישים את יסוד דאבא, ויסוד דאבא הוא ג"כ חסדים דאבא עיין לקמן ע"כ שורה פ"ו : ו' לר'ך מן עטרה פן הוא כפי פ"ח : ז' פ"י ללעיל כתב דכיסוד דאימא לא ה"י גבורות דאבא רק חסדים דאבא וכדכר' ה' הרוגי מלוכה מתבאר

תפילין של רש"י - מוחין דאמא. דר"ת - מוחים דאבא ובמנוחה - של שמושא רבא

שלהם שהיא בחי' העולמו' כנודע אבל עתה הוא בחי' הפנימיות שהיא בחי' הגשמי' כנודע. ונמצא כי עתה נעשין לה מוחין מן הנה"י דו"א מבחי' הפנימיות שבחסד כנו' ובבחי' זו נקרא עתה חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק' קדש הנעשים לה מבחי' הנה"י הנק' בחי' חקל' שהוא סוד השדה וכל בחי' שדה הוא בנה"י כנ"ל בדרכים שקדמו כי כשעולים הנה"י למעלה נשאר מקומם בחי' שדה של זריעה כנ"ל. ולכן תכין כי בזה היכולו יש בו ל"ה תיבות כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי שהם סוד נה"י דו"א שנעשו לה עתה משם מוחין מבחי' פנימיות כנו'. ודע כי ביחס השבת כל הספי' נקרא כשיעו' מסתרא דליה אמנם ג"פ שביעי שבו היכולו הם בנה"י ו' ואחר כך בויכולו הב' יהיו בחגי' ואח"כ בויכולו הג' יהיו בחגי' ד' כמ"ש במקומו בע"ה:

ויכולו שאחר העמידה שחזר ואומר הש"ן תכין כי עתה נכנסין בזה"א ג' פרקי' קדמאים דל' דללס דו"א מד' א' וזהו בענין ז"א. ובענין טוק' תכין כי עתה מאירים חגי' דו"א בתפוחין דילה ומאורות האלו נעשין המוחין שלה עתה. וכבר ביארנו לעיל כי החגי' מלוכבים טוך הנה"י וכולם יחד עומדות במקום א' שהוא במקום ג' אמצעיות וא"כ נמצא כי הטוק' איינה עולה עתה ממש בחגי' אבל עכ"ז היא מקבלת הארץ מהם בתפוחין שלה וא"כ ג"פ שביעי שיש בזה היכולו תכין שהם בחגי' דו"א ונמצא כי ויכולו הא' שקבלו מן נה"י סיפה נקרא רחל חקל ועתה שמקבל' מן חגי' נק' חקל תפוחין כי ג' אבות נק' תפוחין דאית בהון מורר סומק וירוק כנודע. עוד מלאחי דרום אחר קרוב אל הנו' בענין ג"פ ויכולו לביל שבת:

הנה בויכולו הא' של העמידה עולים חגי' דו"א שהם ג"פ שביעי הנו' בויכולו וכללים בחגי' ד' חגי' עולים בל' דללס דו"א וחגי' דבריאה עולים בנה"י דו"א דא"י וכן כל המדרגות שהחתיים עולים על הסדר הזה עד שנמצא שעולים נה"י דעשיה במקום חגי' של העשי' ומקום הנה"י נשאר חלל ופנוי כנ"ל בסוד מחללי' מות יומת אח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה לריכ' המל' דא"י לעלות בחגי' דא"י כדי לקבל הארץ מהמוחין שלה אשר שם בחגי' ואינה יכולה לעלות רק עד נה"י הנקרא מדת לילה לפי שהם המדה של שיעור קומת המל' הנקרא לילה אבל חגי' נקרא מדת יום וחזר ענין זה:

והנה עתה לביל שבת אינה יכולה לעלות במדת יום ולכן נשארת במקומה בנה"י שהם מדת לילה והארה של המוחין שלה העומדים בחגי' יורדת למטה עד המוחין שלה אבל היא אינה עולה. וז"ס ברכת מעין ז' של ליל שבת והוא כי נודע כי כל חזרת העמידה רש"ן היא בחגי' ולכן בשחרית דימי החול שהיא עולה ממש בחגי' הנקרא' מדת יום לכן יש חזרת העמידה גמורה אבל עתה שאינה עולה שם אמצע עכ"ז יורדת הארץ ממש אליה לכן היא חזרת מעין ז' ולא גמורה בז' ממש אח"ך בויכולו הג' של הקדוש מקבלת הארץ מני"ד דו"א ע"ד הגו' בחגי' וז"ס מה שצריך לקבל הכוס בז' ידיו מציבואר אלטו וע"ש:

כוונת הקדוש שאחר העמידה תכין ממש ע"ד ב' הקדושים הא' כי המ"ב הא' שבו הוא בסוד איהיה יו"א אלא שמילוי הוא בסוד ס"ג כוס אלף ה"י יו"ד ה"י יו"ד ה"י והנה הוא בני' יתקן ואמנם מ"ב הב' לא קבלתו ממורי ז'ל ואחר כך תאמר מזורר לדוד ה' רועי כו'. כונת הקדוש האחרון תכין בז' ע"ד כל ג' הקדושי' הג'ל' אבל יהיה מילואו בסוד ע"ב כזה אלף ה' יוד ה' יוד ה' יוד והנה הוא בני' רי"ח ותכין כי ע"ל ל' אותיות שיש בברכו את ה' המבורך ובברוך ה' המבורך והם יו"ד יו"ד יו"ד הכל רמ"ח כמנין אברהם ואל תמנה אותיו לעולם ועד כי הם יתיריים על החשבון הנו' גם המבורך מלא בואו. והנה אם שכחת לקבל תוס' חלק הרוח דקדושת שבת בברכו הא' או אם לא שמעת אותו תכין עתה בזה הברכו האחרון לקבל בידך תוס' הרוח ותוס' הגשמה לפי שאם לא קבלת תוס' הרוח בברכו הא' א"א שתקבל תוס' הגשמה בפרוס סוכת שלום כנ"ל ולכן עתה תכין לקבל ב' בידך. תוס' הרוח והגשמה. **אח"כ תלך לבינת** ובכניסתך לבית האמר בקו"ר ובשמחה יתירה שבת שלום כי הוא כחוקן המקבל את הכלם בשמחה גדולה ובס' פנים יפות ואם אמך קיימת בחיים חיותה

בק"ש דשחרית דחול במלת ועד דבשכמל"ו וע"ש. ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנק' חכ"ד מבחי' נה"י דו"א שהם ג' ברכו' אחרוני' והם רלה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה השמות היולאים מהם כנ"ל. ונמצא כי שלשה ראשונות הם נלח הוד יסוד דאימא הנעשים מוחין בזה"א וג' אחרונות הם נה"י דו"א הנעשים ג' מוחין בטוקב' וחזר כלל זה בכל ההפלו' ואפי' בחפי' ימי החול ואמנם לריך שדע כי כפי מליאות התפלה כך יהיה סדר הנו' ולא כל התפי' שוות בסדר אחד. והגני מבאר לך סדר הפי' ערבית דליל שבת ושאר התפי' יתבארו כל אחד ואחד במקומו. הנה בחפי' ערבית דליל שבת ג' ברכותיה הראשונ' הם נה"י דדוכורא ששם יורד הו"א ה' וג' ברכותיה האחרונות רלה ומודים ושים שלום הם ג' כי שם עולה הטוק' ועשין ג' מוחין מנה"י ענמם הגז'ל' שהם ג' ברכות ראשונות:

כוונת תיקון סדר ישמחו במלכותך כו' הנאמר עוד בשלשה חפי' אבל לא בתפלת המנחה. עוד אודיעך ענין ח' סדר ישמחו במלכו' כו' הנאמר בג' חפי' שתיקנו לאומרו בג' תפילות דיום שבת בערבית ושחרית ומוסף ובתפלת המנחה לא נתקן לאומרו וטעם הדבר הוא כמש"ל כי כל עליות שיש בכל הפל' דשבת הם כדי לקשר ז"ן יחד והוא כי בתפל' ערבית דליל שבת העליה ההיא היא כדי לקשר הטוק' עם ז"א ולהעלות בג' אחרו' שבו ובתפל' שחרית דשבת בלחם ובחזרה וכן בתפלת מוסף ובחזר' כל אותם התפל' הם כדי להעלו' את הטוק' שתהיה שוה בשוה עם ז"א כמ"ש במקומו כי בחזרת הפלת מוסף נמצא ז"ן שוין בקומת' ועומדים במקום או"א ולכן בכל חפי' מאלו התפי' הנו' אלו אומרו ישמחו במלכותך לרמוז כי כוונתינו בחפי' האלו היא להעלות המל' למעלה כדי שיטמח בה ז"א בעלה וגם אהנו בניה עם בני' שומרי השבת ג' אבל בחפי' מנחה דשבת כוונתינו להרחיק הו"א מן טוק' ולהעלו' את ז"א בדיקנא דא"א כמ"ש במקומו ויק' נשאר' למטה מרוחקת ממנו ולכן לא שייך ההם לומר ישמחו במל' כי הרי אז המל' מתרחקת מו"א ובעלה השמחה היא כחותה התפלה דמנחה ד' **כוונת** אתה קדשת כו' והיא ברכה אמצעי' דתפילת ערבית דליל שבת ענינה הוא כי נודע שבליל שבת נעשית בחי' מוחין אל המל'. ונודע כי כל בחי' מוחין הם מדת החכמה הנקרא' קדש והו' אומרו אתה קדשת את יום השביעי כו'. ענין העמידה של תפילת ערבית תכין כי עד עתה היטה המל' בחי' נקודה קטנה תחת היסוד פכ"פ ועתה נגדל' היא ונעש' פר' בכל אורך נה"י דו"א אשר נסתלקו ועמדו ועלו למע' יחד עם ג' אמצעיו' דו"א ונמצא כי תכלית התפלה של העמידה הזו היא לטורך רחל שחדווג עם יעקב:

ונבאר עתה ויטלו שתיקנו לאומרו בתוך העמידה ואל' אחר העמידה ואל' על השלחן בסדר הקידוש. הנה נודע כי ג"פ אומרים ויכולו לביל שבת א' בתוך העמידה כו' כנ"ל נודע הוא כי בכל פעם שאומר ויכולו יש בו ג"פ אלהים וג"פ שביעי כנו' בזוהר פ' בראשית. ונבאר עתה זה היכולו שבחך העמידה הנה ג"פ שביעי הם בחי' נה"י דו"א אשר עתה עולה עד שם המלכו' רחל ומודוונת עם יעקב. ואמנם אף כי בקבלת שבת עלתה עד נה"י דו"א אבל הענין הוא זהו ובו יתבאר ענין קריאת המל' בשם חקל תפוחין קדישין מה ענינו והוא. כי הנה בקב"ש בשדה אז נה"י דו"א עלו למעלה ושאר המקום פנוי וחלל במקומו ונמצא כי במקום אשר עומדים עתה האורות הנה"י ענמם נק' עיר ובתים וישבו ובאותו מקום החלל והפנוי נק' שדה שהוא בלשון תרגום חקל כי נסתלק משם היסוד והאורות אבל איננו מדבר שם ח"ו אבל הוא שדה ראוי לזריע' ונק' מק' תחום שבת כמבוא' באורך לעיל בכל הדרוש' שקדמו ומה שהוא מתחת למק' זה האו' הפנוי שהוא למטה מכל העולם שהוא שם נקרא בחי' מדבר שם מדור הקל' שאין בו יסוד וגם איננו ראוי לזריעה ה' כדמיון השדה הראוי לזריעה יען הוא מוכן וראוי לקבל בו הקדושה העליונה שנסתלק' ממש ואש"פ שלעיל ביארנו כי ג' מלות חקל תפוחין קדישין הם ג' בחי' עכ"ז אף בהיותה המל' במקום שהיא במקום הפנוי שהי' ב' בחגי' בחפי' נה"י דו"א עכ"ז גם אז היתה המל' נקרא חקל תפוחין קדישין לפי שכל בחי' קדש הוא בסוד מוחין כי כל קדש הוא בתחמה אבל החילוק הוא כי אז בקבלת שבת היתה בחי' החי'ו'

הגרות וביאורים: (א) פי' יעקב הנקרא ז"א: (ב) א"ש כך מלאכי ולא עוד: (ג) וזהו שמרי שבת שאנו בני ישראל משתירים הוונג מחול (שבת. פס"ח: ד) א"ש אולי חפשי שנתפלת המנחה מהו ג' הראשונים וסוף ומטה ודוד ולכן אין אנו מוכיחים בתפלת המנחה התמחה. ולכן במקום ישמחו אלו אומרים נקדקך ג' פעמים כנלע"ד: (ה) אבל מקום הפנוי הוא כדמיון השדה כמ"ו: (ו) פי' הם בנה"י מסייעת דילה וכלית העמות שבסוף הסדר גרם לעיל בשורה הקדמות נקרא שביעית מסתרא דילה כו': (ז) פי' בברכ' את ד' המבורך יש יו"א אותיות ובברוך ד' כו' יש יו"ד ס"ה ל"ה. פס"ח פ"ו משער השבת: (ח) וזהו שמרי שבת שאנו בני ישראל משתירים הוונג מחול (שבת. פס"ח: ד)

בקול רם

די אמו = חגיית
גם ימין וגם שמאל
נחיי - רגליים

ליל שבת עניינו ל' (=חגיית)
ומחר יקבל ס'

די אמו עשו כלי דמיי' ביסוד דנקי'
די ארץ עשו כלי דמיי' דאמו

חיותה חלק ומגשוק ידיה **והרמז** בזה הוא כי בן ז'א נושק די
אמו בכל ליל שבת. וסוד פטעין הוא כי הנה בימי החול אין לז'א
רק בחי' מוחין פנימים מבחי' נה"י דתבו' והס סוד ל' דללס דתבו'
(א) אבל עתה בלילי שבת נכנסין בז'א בחי' המו' המקיפין שהס
סוד ל' דללס דתבו' שהס בחי' ג' אמלעיו' חגיית דילה אשר הס
ב' הזרועות והידיים שלה והוא עולה עמה עד שם **ונושק אותה**.
והוא יואחז לברן נבאר ענין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידיים
מה ענין זה **ד' ע** כי הגבו' הס הנקרא מנלפ"ד והס עומד. ביסוד של
הנקבה. וחמנט שורש מ'אחותה הא' הוא יב' בזה' אלצבט יד
שמאל' כי ה' אלצבט יד ימין הס חסדים ושורש כל הגבורות
האלו הוא למעלה בזה' מולאות הפס והס ח'ך ולשון גריון וספה
ושוים שבהס כ"ב אותיו' אחפ"ס בומ"ף כו' והנה ג' חלוק' שבהס
הס ד' אותיו' והס אחפ"ס בומ"ף גיב"ק יב' חלוק' שבהס הס ה'
אותיו' והס דפ"ל"ס ושס"ך והס סוד ה' חסדים וה"ב וכאשר
הארס נושק בפיו ע"ג אלצבט' ה'ד גורס להשפיט ולהסיר משרש'

אשר שם בפה אל ה'ה' אלצבט'. ואמנט סדר הנשיקה הוא שהקטן
נושק יד גדול והכוונה היא כיון שהקטן בא להסברך מן הגדול
לכן גריך שבתח' יגרוס הקטן ביסוס ומיחוק גבו' הגדול הזה
ע"י הנשיקה כג' ועי"כ מתעורר אח"ך הרחמים של הגדול המברך
אח הקטן. **ג** נבאר ענין נשיקה מה ענינה למעלה כי הנה בזמן
הגלות שחין הוונ שלס אז אין ז'א יכול להזדווג עם נוק' בבחי'
היסוד עבה אשר שם מקום דמנלפ"ך ה' נבו' שלה אמנט הוא נחית
מדרכה דיל' לתחא ונושק ידי המלכות להמתיק את הגבו' אשר
בה' אלצבטויה ובאמלעיו' ידים אלו מזדווג עמה ומשס היא
מעלת לו מ"ג (ג) אשר הוא גריך אליהס בסוד אור החורר אבל
בהיות המלכות למעלה צבינה בסוד ד' על ז' כודע אז היא
יורדת וטשקת את ידו ע"ד הנו' :

אח"כ יד) תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד
במקומך אשר תשב בו ואמור בפ"ך דא היא סעודת'
דחקל תפוחין קדישין. והענין הוא במש"ל כי בקבלת שבת בשדה
שקבל' הארת הנה"י דז"א במוחין דילה אז נקר' חק"ל ואח"ך בויכולו
הב' שאחר העמידה קבלה הארת ג' אמלעיו' חגיית דז"א בנ' מוחין
שלה ואז נקר' חקל תפוחין בסוד ג' אבות הנקר' תפוחין כג"ל.
ועתה בענין הקידוש הזה בויכולו ה' הנה היא מקבלת הארה בנ'
מוחין שלס גם מג"ר חב"ד דז"א ולכן עתה נקר' באמת חקל תפוחין
קדישין בסוד ג' מוחין דז"א הנקר' קדש באמת והס המאיריס בנ'
מוחין דילה עתה סו' וגמאל כי עתה בזה' הסעודה של הלילה כיון
שהיא מקבלת מג' מוחין דריש"א דז"א אשר בסיומס היא הפה
דז"א וגמאלה המלכות נזונה ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א ועס
היות שהיא עומד' עדיין למטה בנה"י דז"א עכ"ז משס מלמעלה
יורדת אלי' ההארה והמוון הזה ולכן נקר' סעודתא דמטרוניחא
כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזוגת מתוך פיו דז"א :

ענין הג' סעודות דשבת. ואמנט ענין הג' סעודות דשבת
אבארס לך עתה דרך כלל. דע כי ענין הסעודות והאכיל'
האלו הס סוד גדול ויתבאר לך ממה שהודעתך כי כל בחי' זיווג
נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומתה פיה בו' בחי' זיווג
העליון אשר בתוך הפה כמבואר אללנו בהקדמ' בואר אדרת
האיוג. והנה בליל שבת מזדווגת המלכו' זיווג עליון בתוך פיה
מינה וסס בסוד הלשון שבה שהוא יסוד המכריע בין הגרון לחיך
שהס חו"ב שבה ומאכילה זו אנו אוכלים וניזונים בסעודת ליל
שבת. ובסעודת שחרית דשבת אז ז'א ג' מזדווג זיווג עליון בתוך פיו
מיניה ובי' ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים בסעודה הסיא. ובסעודת'
המתנה אז ז'א עסיקא קדישא מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה
וביה ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים וניזונים בסעודה הסיא. והנה
ענין אכילה הסעודה וטחינתה ד) ע"י ל"ב שיניים שבה האדם
נתבאר בסעודת' החול וע"ס. אח"כ תקיף השלחן פ"א דרך לר' ימין
בשתיקה אבל מה שכתובין הוא זה כי בתפי' העמידה עלתה המלכו'
בנה"י דז"א כג"ל וזה היה בבחי' א"פ שלהס ועתה תכיון להתשיך

אליה בחי' אור המקיף דנה"י דז"א אשר בויכולו הא' קבלה
מא"פ שלהס כדוגמ' קבלת שבת בשדה שבתחילה בשדה עלתה
בחיטוניו' נה"י דז"א אלא שסיה בבחי' אר"פ של החיטוניות הוא
ואח"כ באחה לבית ה' והקפת השלחן להמשיך אור המקיף של
החיטוניו' הנה"י ז' ואח"כ תקף בידך ב' אגודות הרס וכמ"ס רז"ל
במ' שבת פ' כמה מדליקין על ההוא גברא דרבינו אבהי' תרין
מדלני אסא ורואכו רשב"י ור"א בנו בלאחס מן המערה ואמרו
חזי כמה ישראל זירין במצות כו' וקחס בין ב' ידיך ימנית
ושמאלית ותחברס יחד ותברך עליהס בורא עלי בשמים ואח"כ
תריח בסס. ז' ואח"כ תחזור להקיף בהס את השלחן פ"ב בשתיק'
ותכוין עתה להמשיך אל המל' הארת אור המקיף של בחינת
חגיית ג' אמלעיו' דז"א אשר בויכולו הב' האירו במוחין שלה
אלא שסיה מבחי' אור הפנימי שבהס גברא דרבינו אבהי' ממש
שהס בחי' הנשמות כודע. ועתה היא בחי' אור המקיף שלהס
מבחי' פנימיות חגיית ממש שהס בחי' הנשמות ומשס מאירין
עתה במוחין שלה ולכן הקפה הואת הב' היא בזהס כי הסדס
רומז בנ' האבות כודע. והס סוד חגיית דז"א מבחי' אור המקי'
כנו' ואמנט הכוונה שכתובין בעת שתרתי בנ' אגודות הסדס
תתבאר למטה אחר ענין דסעודת הלילה וע"כ יד סס
נבאר כוונתו. ואמנט היות' ב' אגודות הוא לרמז אל ז'ין ה'
ולכן אחר שתרתי בהס תאמר חיבך זכור ושמור בדיבור אחד
נאמרו לרמזו סוד ז'ין המתחברים יחד ונק' זכור ושמור כנו'
במס' שבת שטעס ב' אגודות הס א' כנגד זכור וא' כנגד שמור.
ודע כי פעס אחר שמעתי ממורי ז"ל כוונה אחרת וזו היא. כי
בהקפה הא' תכיון כנגד אור המקיף של חגיית דז"א המאיר באור
מקיף דנה"י ובהקפה ב' תכיון כנגד אר' מקיף דחב"ד ג' הראשי'
דז"א המאיר באור המקיף דנה"י והא' נראה יותר ט' עיקר :
דרוש א' בענין הקידוש וז"ל אח"כ תאמר הקידוש מעומד יא'
וענין הקידוש הוא להמשיך אר"פ מג"ר יב'
דז"א אל נוק' שהיא תאכל סעודת' משס ולכן נקר' קידוש לפי
שהארה זו היא מבחי' מוחין עלמן דז"א הנק' קדש כודע כי
כל בחי' מוחין נק' קדש בסוד הסכמה ופכרט מוחין דז"א. ואמנט
היס גריך עתה להקיף השלחן פ"א לרמשיך בחי' אור המקי'
דמוחין דז"א אל נוק' כי בסוד הקידוש לא האיר בה רק אר"פ
שלהס בלבד כנו' אבל להיותו אור מקיף עליו עליון מאד כי הוא
מקיף אל המוחין עליליון דז"א לכן אינו נעשה על ידינו אמנט מאליו
נעשה המשכת האור ההוא והנה המשכת א"פ הוה דמוחין דז"א
אל נוק' נעשה בב' הכנות הא' בסוד המעשה שהוא לקיחת כוס
היין בידך בטנה הידועה שגברא בעזרתה הסס יתברך ובה'
נמשך אליה אר"פ במוחין שלה. והב' הוא בסוד הדיבור שהוא
אמירת הקידוש ויכולו שהוא הכל ודיבור היואל מפי עליון דז"א
וכודע כי כל הכל הפה הוא בחי' א"מ וע"י הכנת הדיבור נעשה אר'
המקיף אל מוחין דנוק' אבל אינו נמשך מאור המקיף דמו' דז"א כי
זה א"א לעשות ע"י אלא מאליו וכנ"ל. אבל הענין הוא כי מאור
הפנימי דמוחין דז"א אנו ממשכיין א"פ וא"מ אל נוק' במוחין שלה
וכזכר הקדמה שנתבאר לעיל כי הנוקב' איננה עומדת רק בנה"י
דז"א בלבד אבל בהיותה שס למטה היא מקבל' הארת ז'א אף
מג' מוחין שלו ע"ד הנו' וזכור ואל תשכח. והנה מבאר לך ב'
הכנות הנו' ונתחיל בענין הכנת יב' שמעשה בתחיל' תקבל הפוס
מוולת' בשתי ידיך משתי ידיו אל שתי ידיך ותחזיקוה בבחי' בב'
ידיך גם שניהס ותכוין אל מ"ש עתה והוא שכתובין להמשיך יד'
מא"פ דמוחין דז"א א"פ אל מוחין דנוקבא כג"ל. ותכוין כי אתה
בחי' ז'א עלמנו והכוס אשר בידך הוא המל' אשר התחלת ראש
שלה היא כנגד החוזה שלך ומתפשטת משס ולמטה כנו' ובתחילה
תכוין כי ג' ידים הס יד הגדולה היא צימינאל ויד החוקה בשמאלאל
ויד רמה באמלעיותה שהס סוד חב"ד נמשכין מוז"א אל נוקב' ותכוין
כי ג' הידיס אלו הס סוד ג' שמות י"ה י"ה פשוטים כודע
כי כל מוחין דנוקבא הס משס י"ה ותכוין כי ג"פ י"ה הס כג'
מ"ה

דגרות וביאורים: א) היא נגד החוזה. פ"ח: ב) ס"א ומשס היא מעלה אלו מ"ג וכן הוא כנתי"ב: ג) חו"ה דף י"ד פ"א ונקי"ד פ"ב ד"ה ומש"ס: ד) ל"ב ח"מ תימא אס יב ברורין בשבת שהוא אב מלכיה. אחר ששון עיין בס' אמת לישקב דק"ב שאלה י: ה) תיבת הכנסת ליתא כנ"י: ו) ח"מ מסיק אנו בחי שאין לו הרס אס יעשה הקפה שניה זאת אבל בכרבת הריח לא מתפקח לי שיכרך כי הטובה להשלים הכרבת בשבת בריח ו"ס: ז) סוד כונת הריח מיופתת כפסוק ריה יתוח וכו' ח"מ ל"ל שהוא פסוק עולת תמיד העשיה כבר סני לריח יתוח אשה לר': ח) ח"מ ל"ב ונע"ד ישקב ורחל שמקבלים מן מנ"ת הסס אבל כאשר הסעודות יכיון וז"ן: ט) וכפ"ס כוחכ שני הכוונות ואינו מכריע: י) ספ"ח פט"ו משער השבת: יא) ז"ל ספ"ח כפי"ד משבת מורי ד"ל היה טובה למר הקידושין דשבת וז"ס משער ואח"כ יושב וטועם מן הכוס של קידוש והיה יתגב להשאר מעט יין בכוס הקידוש וכנסו כנתי"ו בסוד אסף שכן להשאר ברכה עכ"ל: יב) ח"מ דע סוד גדול כי גם טונה זו ליו"ס אלא שיש קצת שינוי ואשוררך עליהס: יג) כנתי"ו ליתא מלת הכנת: יד) להמשיך המוחין מג"ר דז"א לנהבא. פ"ח: מ"ה

הוא ענין דחיית הדינים הקשים שיש באמורי' דמורה ולימנס
 בנקב' ונשאר הוא חסד ונוק' כולה דין וכדי לבסס ולמקם דינין
 כשנוקב' הוא מחבק' בשמאלו כטועד כי אין דינין מחבסמין
 אלא כשרשם. והנה שורש הדין ש' טוק' היא שמאלו ד'א' ולכן
 מחבק האמורי' על הנקבה אשר שם נישט כל דינין על ידי
 הנסיר' ומחבקה בשמאלו ואו מחבסמין וכנענים ומחקים
 וביאור ענין החיבוק הזה שניינו הוא ככל' בדרוש השופר כי
 ביום ר"ה בעת הפלת הדומיט' והסינה עליו הם יולאים כמוחין
 שלו עם לבושיה שהם נה' דאימא ויולאים מחוכו ונשאר י'ן
 ואו חרין מוחין דבורין חכמה ועיטרא דחסד נשארין בלתי
 לבושיה בנח' א"מ על ראש י"א וחרין מוחין טוקין בינה
 וטערא דנבו' מחלבסין מוך ההוד דבינה בלבד וכנסין מוך טוק'
 בבחינת מוחין. וענין לקיחת הטקב' עטרא דגבור' זו היא הנקב'
 בלשון חיבוק השמאל' כי ע"י זה מתמסקין הדינים שלה כנ' בלשון
 כי בזמן הדרומיט' או כל ענין חיבוק השמאל' ואו דינין שלה
 מתבסמין ואו הוא זמן הנסיר' ונ' בח' אלו נפשות יחד כי ע"י
 הדומיט' אין יניקה לנקב' ע"י הודר ואו נפרדים מאחוריים
 ונגסרין ואו נכנסת עטרא דגבור' ובינ' ד'א' בסוד מוחין אלי'
 וזהו חיבוק השמאל' והכן כל זה היטב :

וביזה"כ כבר ה"ם שלה נכסרו מעי"כ ולכן בחתימת ליל
 יום זה עולה מדריגה אחר מדריגה אל אימא עילא'
 בסדר בה' הפלות כנ"ל ובחזרת מוסף או נגמר עליית' סס. וענין
 עליית' שם הוא בסוד ויבן ה' אליהם את הללע כו' כי שם היא
 מתקשטת בקישועין ולוקחת הה"צ מן אימא עילמה שלא ע"י ז"א
 כמו עד עתה בר"ה ובנעילה נעשה גם החוסם של היסוד שבה
 שהוא הכלי שבו נחטין המ"י שהם הה"צ שלקחה מאימא וכבר
 נתבאר לעיל כי החוסם הזה חניגו היסוד עממו שבה :

ובימים שבין מולאי יוה"כ עד ח' עגרת ולא עד ככלל הכל
 הוא ענין חיבוק הימין וכבר ידוע יכלה באלו הימים
 לעמוד עם ז"א ע"פ עמו ממנו ולא עם יעקב לבדו אלא עם ז"א
 עמו. ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרא דחסדים
 האמנם החסדים האלו יש בהם ב' בח' הנח' ה' היא החסדי'
 שלוקחת מן אימא עילמה שלא ע"י ז"א בהמשך כל הימים הנז' ויש
 בבחי' זו ב' חלקים החלק הא' הם החסדים דא"פ והחלק הב'
 הוא דאור מקיף ובחי' הב' היא החסדים שלוקחת מו"א עמו
 ואינם מבחי' הדעת עממו אשר בוא' אלא בבחי' החסדי' המתפשטין
 ב"ק דגופא דז"א כטועד. אמנם בחי' ל' ר"ך להמשך להם בעגמ'
 אור גדול מן השורש והמקור שלהם שהם החסדים אשר בעטרא
 דחסד שבעת ד"א כדי שיוכלו הם אח"כ להאיר אל טוקב' וליתן
 בה' בחי' חסדים כנז'. וגם בבחי' זו הב' יש בה ב' חלקים א"פ
 וקלמס. ואמנם ענין המשכת החסדים דאימא בסוד דא"פ הוא שלא
 ע"י מעשה אלא בכל יום יום מולאי יוה"כ עד יום הא' של
 סוכות נגמרים לכנס בה והימים האלו בעלמם יש בהם שלימות
 הוה והמשכתם בסוד א"מ הוא ע"י מלות טובה שהוא בחי' א"מ
 עלינו כטועד. והמשכת החסדים דז"א בא"פ וא"מ עינים נעשים
 ע"י מלות הלולב אלא ע"י נעילה לולב ועשיית הנענועים נכנס
 האור הפנימי וע"י ההקפת המזבח עם הלולב נכנס אור המקיף.
 ואמנם ר"ך שמדע כי כל אלו החסדים טולם בכל בחי' ונתייחסם
 לזורך בנין גופה עממה להעשות פרעוף שלם אבל מה שהוא לזורך
 בחי' הווגו שלה אינו נעשה אלא ביום היר' וביום ח' חג עגרת
 כמ"ס במקומו והרי נתבאר כל בחי' דרך כלל :

ועתה נבאר פרטן הבחי' הא' שהם החסדים שלוקחת מאימ'
 הגה טועד הוא כי אלו החסדים שלוקחת מאימ' עממה
 הם מתפשטים בה ע"ד התפשטות החסדים שלוקחת מו"א ממש
 כי ה"ם מתפשטים מחסד עד הוד שבה ואח"כ כללות הה"ח האלו
 יורדת ביסוד שבה הנקרא כל כטועד. ואח"כ הארה אחרת יולאה
 מתולדת הארה כללות החסדים דיסוד וגם היא טוללת כל הה"ח
 ויורדת במל' שבה והרי הם ז' בחי' חסדים דא"פ מתפשטים בו'
 ספ' תחתו שבה ועד' הוא התמלקות והתפשטות החסדי' דא"מ
 בחון ב"ם האלו ע"י מלות הטוב' כנז'. ומחזר לענין החסדי' דא"פ
 דע

יום שמחת תורה מה שנהגו להוליא הספרים מחון
 להיכל וגם להקיף עממה הסיבה
 בשחר ובמנחה ובערבית דכמולאי יום טוב מנהג אמימי הוא וכבר
 נכתב ב"ה כפ' פנחס בד' רנ"ו ע"כ בר"מ ח"ל ונהגין ישראל
 למעבד עמה חזוה ואחקראת שמחת תור' ומעטין לס"מ בכתר
 דינ' כו' וראיתי למורי ז"ל נהג מאד בדבר זה להקיף אחר ה"ם
 או לפניו או לאחריו ולרקד ולשורר לפניו בכל יכלתו בליל מולאי
 ידע אחר הפלת ערבית וחי' מקפיד מאד לעשות או ו' הקפות
 שלימות ואלה הקפות שלימות של יום ש"ח אבל בענין ההקפות
 שבין לא נמלאתי עמו ולא ראיתי. גם ראיתי בליל מולאי יו"ט
 שלך לבי' אחר והקיף ו' הקפות והלך לדרכו ומלא בית הכנסת
 אחרת שנאחזרו בהקפות וחזר להקיף עממה. ענין ה' ר"ה ויוה"כ
 וסוכות טועד דבעי ליחד קוב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו. והנה
 יש חיבוק של שמאלו תחת לראשי ונקרא דחילו יען כי הוא שמאל
 וזה נעשה מן ר"ה עד יוה"כ ע"כ יחזרו אנפין באנפין ואח"כ
 בסוכות אז היו רחימו סוד חיבוק של הימין וימינו תחבקיני ג'
 ולכן יש בסוכות ניסוך המים ושאר המלות שבו שהם לולב ואתרוג
 כו' וזהו הארת החכמ' בחסד ג' אבל יוה"כ הוא הארת הבינה
 בחיבוק השמאל' ג' שהוא גבור' ואח"כ בח' חג עגרת הוא הווגו עממו :

ודע כי ו' ימי חג הסוכות או הוא הווגו בסוד ו"ק בלבד
 אבל ווגו ח' חג עגרת הוא בבחי' היסוד אחר שנכללו בו
 כל הו"ק ולכן היסוד נקרא ו' ו"ם מ"ס ב"ה כפ' תלוה בלות א'
 כי בעת הווגו נעשה בחי' ו' כי הו"ק שהם נדפיו דלות א' בה
 הם סוד חרין יודין שבה ומתשמרין ונכללין מוך ו' שבלוף ואין
 ניכרת אז רק אות ו' לבדה ולכן ח' עגרת הוא יום א' בלבד עם
 היסוד חג בפני עממו אבל פסח וסוכות הם ו' ימים בסוד ו' קטות :

ונבאר יום ח' חג עגרת כי הנה הוא מלשון עגרה ה'. והענין
 הוא כי ה' בליל יום ח' עגרת הוה יש ווגו ישראל
 שהוא ז"א עם רחל וקולפת טיפה זרע העליון וקולפתו ועולתו
 בסוכ' ואינה מפלת אותו ח"ו כי הנה לפעמים יש למעל' ג"כ
 נפלים בסוד הנפילים היו בארץ כי הפילתם המלכות בסוד
 נפלים והיוה שהם באו מבחי' זו לכן גם הם היו אח"כ משמית'
 על הארץ את טיפות זרעם והכן הסוד הזה. ואמנם עמם היוהם
 נפלים הוא לפי שהיו דינים קשים והיה גלוי לפניו ית' שאין בהם
 תועלת ולכן הפילתם הטוק' העליונה :

ונחזור לעניינינו כי הנה זמן קליטת הודע הם ג' ימים כי
 לכן הפולטם ע"ז ביום הג' היא עטור' יען כי כבר
 הסריחה וחינו ראו להריון וסוד ג' ימים אלו הם סוד חג"ת
 שמהם מקבלת הטוק' העליונ' כי אלו הם סוד ג' בני נח
 היואל מן התיב' וסוד ג' מראות של הקשה ולכן לרוב' ג' ימים
 לקולמס. והענין הוא כי טיפת מד' היא סוד החסדים והנה חסד
 הוא גנ' ע"כ והוא מתחלק' לג' חלקים כ"ד כ"ד כ"ד שהם ע"כ
 כנז' ב"ה בתיקון ט' ולזורו טה ידוה' שהם ג' הו"ת וכל
 א' כ"ד עייגין בסוד משה' ונבוחם מלאות עינים וג' הו"ת
 אלו עד' הם א' חסד וא' גבורה וא' בח"ה וכלם כס בחי' חסד
 שהוא ע"כ. ואמנם סוד האסור חג שלאחר ח' חג עגרת הוא סוד
 קליטת הזרע כמבואר אלהינו וע"ש :

דרוש ג' (א) בענין הימים שבין יוה"כ לסוכות וגם כל ח'
 ימי חג בסדר נכון ובו נבאר בארוכה
 מתחילת יום ר"ה וי"כ. ודע כי להיות כי ביום ר"ה נברא העולם
 לכן חזר להיות ביום ר"ה שכל שנה ושנה כענין מה שהי' ביום
 ר"ה שבו נברא העולם ו) והוא כי חזרין וז"ן לעמוד אב"א ולריכז'
 נסיר' וחזרת פכ"פ וחיבוק ונישוק וווגו וזה נמשך מר"ה עד ח'
 עגרת. וטעם אריכות זמן זה יתבאר לקמן בענין התפשט' החסדי'
 מאד אימא בטוק' דז"א. והנה מיום ראשון של ר"ה עד יוה"כ נגסרין
 כל י"ם של רחל טוק' דז"א מאחוריו ואו בעיוה"כ נגמרה מלאכת
 הסריחה ומלאה שלא הייתה ראוי' לווגו ולכן בכל אלו הימים שבין
 ר"ה לח' עגרת כל הווגים כלם הם ישראל או יעקב עם לאה
 כאחור. והנה כל הימים שבין ר"ה ליוה"כ הם בחי' שמאלו תחת
 לראשי שהוא ענין חיבוק השמאל'. והענין הוא כי הנה ענין הנסיר'

דורות וביאורים : ח) א"ס ראיתי לכתוב בתפלה דרוש א' קטן כילל שמתלתי על כללות ח' ימים האלו ואח"כ אחיב ידי לכתוב הדורות הפרטיים כל אחד
 ואחד כראוי לו וז"ל ענין כו' : כ) עיין לעיל ג"ה פ"א בכתובת וביאורים אחר ד' מהו חיבוק הימין והשמאל : ג) ועי' וז' למשיפך דבחי'
 שורש החסדים הנז' הנשטים בסוכות הם שורשם מחכמה המאיר בחסד וכן בחי' הגבורה שרשם הם מנייה : ד) ומה שכתב לעיל בסוף דחיבוק השמאל הוא
 מתי"ם ועד יוה"כ ולא דווקא ביוה"כ. כלן קאי על מחון הנבחרת שהיא דווקא ביוה"כ כמ"ס רבתי לעיל דרוש ה' דיוה"כ וז"ל ומה שאני איתרים וברית לחיים
 ביוה"כ כו' לזורך הנסירה (פי' שהוא נתינת הנבחרות) וכבר נגמר נסירתה בעיוה"כ אבל ע"ז ר"ך לאומרה גם ביוה"כ לתקם פ"כ ורבי' כתב בנצח. ש"ס :
 ה) ת"ח דע"ו פ"כ : ו) פת"ח פ"א תב"ר סיבות : ז) פי' שהוא בחי' הנשטים נקרא שביום ו' אשר או נכרה אהר"ה או נכרה העולם ויש בנז' ימים ימי
 נראית שבו נברא העולם ביום א' מ' למתיי מחרתו של הרב ג"ס :

עוד כתבו החכמים הנז' (בסי' ת"י) באיזה זמן ישנו לזווג נשיקות הידים האמור בספר הכונות בדרושי ליל שבת שהז"א נושק ידי המל' להמתיק ה"ג שלה שה"ם ה' אצבעותיה ע"י ה' מוצאות הפה דו"א וכתב שזהו הזווג של זמן הגלות שאינו יכול להזדווג עמה ביסוד שלה ומהו ענין ההיפוך הנז' שם שכשהיא למעלה בבינה אז היא יורדת ונושקת ידו על דרך הנז' ע"ש בשאלה י"ח:

והנה בדרושי הסוכות כתב הרב ז"ל וז"ל כי בששת ימי הסוכות אז הזווג הוא בבחי' ו"ק לבד, אבל הזווג השמיני חג עצרת אז הזווג הוא בחינת היסוד אשר נכללו בו כל הו"ק עכ"ל:

והנה כתב מורי הרב ז"ל שיש זווג דאור פנימי ומקיף ע"ש, והנה הרב כתב שיש זווג של החיה שהוא אור מקיף מוחין דאבא עם הנשמה שהוא מוחין דאימא אור פנימי בחינת נשמה ע"ש בשער העקודים פ"ב, והנה נראה לי שכל פרצוף עליון נקרא אור מקיף ונקרא דכורא ומזדווג עם הפרצוף התחתון ממנו הנקרא אור פנימי ונקבה וזה אינו זווג שלם אלא כשהזווג הוא מין במינו כמ"ש מורי הרב ז"ל. ומ"ש שנושק ידיה, ר"ל שהוא זווג דפרצוף עליון הנקרא ז"א עם הפרצוף התחתון, ונקרא נוק' בחינת ו"ק הנקרא חג"ת בחינת ידים, והכונה היא שלא יש זווג דחכמה עם חכמה שהוא בחינת נקודות אלא מן הבינה ולמטה שלהם הנקרא ו"ק בערך החכמה, והזווג דו"ק אינו נקרא יסוד ביסוד כמ"ש משמו ז"ל אלא כשהם שוים בתשלום פרצופיהם, ואע"פ שזווג דמוסף בשבת ושמיני חג עצרת קרא אותו זווג דיסוד ביסוד, הוא בערך הזווג של ששה ימי הסוכות ושל החול זה נקרא הזווג של השבת, ושל שמיני חג עצרת זווג דיסוד ביסוד, אבל בערך

ומ"ש בדרוש ר"ה דרוש ששי ז"ל ומה שאנו מכוונים בכל תפילות אלו הימים במלך עוזר להחזירה אז פב"פ הכל הוא בסוד לאה ולא ברחל כי רחל אין נסירתה נגמרת עד סוף עשרת ימי תשובה, ספירה אחת בכל יום אבל לאה ננסרת לגמרי ביום ראשון ובכל יום ויום חוזרת עמו פב"פ ובמילות אלו של זכרינו נרמזת נסירת לאה וכו', והנה נראה כי לאה זו היא של בחינת המ"ה, כי המ"ה הוא ג"ר בערך הב"ן, ונקרא לאה, והיא ננסרת בחינה אחת לגמרי בכל יום, ושייך בזו"ן דמ"ה כל סדר התפלה לגמרי כמ"ש, זהו לבד הזו"ן של ששת ימי בראשית ששם לא הגיע חטא אדם הראשון, כן שמעתי מפי מורי הרב ז"ל ושם הוא כסדר כל ימות השנה, כמ"ש בשער ל"ה שער מיעוט הירח ע"ש. ומה שנאסר לנו הזווג בשבוע ראשון של העומר מפני שאנו נגררים אחר סדר זמנים כמו שנראה שם בשער הנז', והראיה שהיה גלות מצרים אע"פ שזו"ן של סדר ימי בראשית לא נגע בהם חטא אדם הראשון, ומה שהיה אומר מורי הרב ז"ל שהזווג אסור מר"ה עד שמיני חג עצרת הפך דברי הרב ז"ל, אפשר שכונתו היה לומר שאם אתה אומר שבשבוע ראשון של העומר אסור הזווג ואין אתה מחשיב התיקון של כל בחינה ובחינה של זו"ן דמ"ה הנתקן בחינה אחת מהם בכל יום לגמרי, א"כ גם כאן מר"ה עד שמיני חג עצרת אסור הזווג, וכן כל ימי העומר שגם שם אינו נגמר להתקן שום בחינה של זו"ן דב"ן עד חג השבועות, אלא ודאי שמותר הזווג אפילו בשבת של שבוע ראשון של העומר, כיון שבחינת זו"ן דמ"ה נתקנת בכל יום בחינה אחת לגמרי ואם אתה אומר ששם אסור גם בכאן אסור, וכונתו לומר שהרב ז"ל העלים הענין, וגם שם בשבוע ראשון מותר הזווג בשבת זה נראה כונתו ז"ל בדרך אפשר:

משלמעלה מהם שהוא א"א וא"א מלמעלה ממנו עד רוס המעלות א"ס ב"ה ומשם נמשכים ויורדים ממזרחה למזרחה ומפרטו לפרטו עד שנמשכים לז"א ומלאים עובדים כל מעבר יביק שבכל פרטו ופרטיו ואפשר שכיון שאיט אלא עברה בעלמה לכן לא נרמזו אלא במעברתא:

(ה) **ואח"כ** כשנכתב אות יוד יכיון שנחלקת לג' קוים שהם ג"ר כח"י כ"ו פירוש קוף הי"וד לכס"ד הוא א"א הי"וד עממה לאח"כ עלאין הכלולים בי"וד ומלואה כמ"ס רז"ל בשער א"א פי ע"י יע"ש ויבארו לך דברי רז"ל:

(ו) **ר"ג** כי גם זהו ענין מ"ש בסוף אדרת האויגו חיל וגהירו דהרין מוחין גליפין בה כי אין בה רק הרין מוחין ושניהם נעשים א' לסיבה הנו' דע שכן כתב גם בשער לידת המוחין פ"ב ז"ל אצל בנות' דז"א לך הוא אלא שבראשה לא יש רק ב' מוחין בלבד שהם חוי"ב שלה כנו' באדרת וגהירו דהרין מוחין גליפין בה וגם ז"ש נשים דעתן קלה כו' ולפי זה ההפשטות אינו אלא בגופא למטה כו' באמצע שתי הכפות שלה בג' עליון של תימ' יע"ש וא"כ נר"ך להבין ד' מוחין שלה מחין וגם לכשנאמר שדעת ק"ל שלה ע"י טוונת לבישת הפילין אנו מעלין אותה למבלה בראשה ע"י קשר הי"וד מימ' שדיין אין בראשה אלא ג' מוחין וא"כ ד' פרשיות מחין לה ומ"ש רז"ל לעיל בדרוש ב' ז"ל והטק' בפ"מה נחלקה גם היא באחוריהם לרין פלגין והרי הם ד' כנגד פרשיותיו יע"ש אין דברי רז"ל מבוררים ולקמן נאריך בע"ה:

(ז) **אבר** כהן אינסנעשים בז"א בחי' ראש אלא שמהלבשין בתוכו לכן נקראו הבתים על שם הבינה עממה בשם אה"ה כו' ואע"ג שבכמה מקומות כתב רז"ל שנה"י דאימא הנכנסים בסוד מוחין סוף גופא דז"א מהתפסים ומתחלפים מטבעם ונעשים גופא דז"א עממו עממו ובשר דשכרו ושיין פ"ח בשער מוחין דלגל כל זה הוא בדיוחם ובחלה נכנסה עברא דהסדין לטובו יע"ה המוחין הבלוט ויולא לחון וכשהוא יולא לוקח הארת המוחין דאימא ע"ש לבושין דכלים דנה"י דאימא איז בחון היא אימא לבדה ואין לז"א חלק בכלים לכן נק' ע"ש אימא לבדה:

(ח) **ר"ן** באופן זה כי החסד הוא מלך פנים והגבורות מלך אחר כו' בכל מקום הוא אומר כי החוי"ג עומדין ימין ושמאל וכלן הוא אומר פנים ואחר ואפשר שנקבנו בז"א כד' להאיר לניק' הם פנים ואחר ובחלה נכנסה עברא דהסדין לטובו יע"ה היא עברא המעולה מן עיטרא דגבורות ובשער א"א פ"א כתב רז"ל ז"ל והענין כי יסוד דעתיק הוא יסוד דדוכרא והוא לך אחרך ואינו רחב כו' ולהיות לך לכן אין בו מקום לסבול בתוכו החוי"ג שלו אמנם תחלה נכנסין ומתפשטים ויורדים מלמעלה הגבו' לפי שעיטרא של גבורות הוא המוח הד' התחתון מכל ד' מוחין כטדע לכן המוח התחתון יורד תחלה יע"ש והשתא א"כ בחשיבות תליא מילתא כמי"ש רז"ל בפרקין גם בא"א אמאי ל"ה ירדו הסדיים תחלה וא"כ כפי סדרן תליא מילתא גם במוחין דאבא היה להם לעיטרא דגבורות לירד תחלה כמו בא"א ואפשר דלפעמים כאשר הגבורות לזורך פרטו הנוק' יורדות תחלה כמו ההס בא"א כי הגבורות האלו תיקנו והועילו את פרטו אימא למעלה בנבו' א"א כמי"ש רבינו ז"ל שם ואוליגין בתר סדרן ל"ה כן בחוי"ג דאבא כי ל"ה נתגלו מפיו היסוד דאבא ולא ילאו משם כמ"ס רז"ל בפרקין לכן אוליגין בתר חשיבותם ועוד יש סוד עמוק בזה אשר מוכרח להיות שבמוחין דאבא יתפשטו הגבורות תחלה אכתביניהו לקמן בע"ה:

עוד

(ט) יראה כי כבר ידעת כי זוג דאי"א הוא לזורך ז"ן להו' כ"ס מוחין כו' עד סוף הדרוש באמת נר"ך פירוש כ' לפי פשוטם של דברים נמלא שאין אבא מזריע אלא ב' מוחין חכמה וחסד וכן אין אימא מזרעת אלא ב' מוחין בינה וגבורה ובכל מקום הוא אומר שהם ד' מוחין דמלך אבא חוי"ב וחוי"ג וכן ד' מוחין מלך אימא חוי"ב וחוי"ג שלימים ועיין ברוש דרושי היליית וכן מוכרח מדרושים אלו וכ"כ ברוש דבריו דרוש זה וא"כ כן ד' מוחין דאבא שהם תפילין דר"ת מה ענין לאימא לך אומר אני **שכבר נודע** שכעת הזוג דא"א מהחלפין המוחין בין א"א כי בינות וגבורות דאבא נעשים חכמה וחסד דאימא וחכמה וחסדים דאימא נעשים בינות וגבורות דאבא וכתבו רז"ל כמ"ס ב"ש ע"ת ולעיל בדרושי היליית דרוש ג' יע"ש ואלו המוחין דאבא הם המוחין הנכנסים בנה"י דאימא אחר החילוף והראיה שכתב רז"ל לעיל **דרוש**

שלהם אין להם זוג והכתוב אומר בחכמה יבנה בית וזהו דלא עלגא בכיחא דלי' כי לא עלה למין בא"א עלאין בכחי' היה דילתון חכמה דילתון ודין גרמא ג"כ דלא עלגא בישובא שנס בזין לא היה להם עיקר ישוב זוג עליון כדי להוליד נשמות חדשות כמי"ש רז"ל שכל זמן הגלות אין נשמות חדשות:

(ב) **אי"ב** נמלא כי ד' מוחין דאימא נעשין ד' בתים אל מוחין דאבא כו' וא"כ אם חספי שמתלבש נה"י דאבא תוך נה"י דאימא נעשית אימא בית לאבא אי"ב גם נה"י דאימא מתלבש נו גופא דז"א כטודע וימא שז"א נעשה בית לאבא ולאח"כ וי"ל דלא דמי כי נה"י דאבא המתלבש באימא אינו לזרכו דאבא אלא חספי שבלאו הכי אין ז"א יכול לקבל ולסבול נה"י דאבא אם לא בא יצוא מלובש בנה"י דאימא מה שאין כן נה"י דא"א המתלבש בז"א הוא לזרכו דז"א לתת לו מוחין וזהו תיקונו ולא עוד כי מהפך נה"י דאימא מטבעם ונעשה ע"ס מעלמו ובשרו דז"א כמ"ס רז"ל בכי"מ ובפרט בשער מוחין דלגל פ"ח ש"ס לפי שהטק' נעשית מאחורי קו"ס דז"א הנקרי' תרי פלגי גופא והטק' עממה נחלקה גם היא באחוריים לתרין פלגין הרי הם ד' כו' תרין פלגין ידיה יתחא אבא שהטק' עממה נחלקה גם היא באחוריהם דבר ק' הוא שהרי אחורי פרקין עלאין דנה"י שלו הוא חוי"ב דנוק' הכלולים אחד גופא ממש ועיניך תראנה מי"ש רז"ל בשער השמות פי' ז"ל ונמלא כי בנה"י של הזכר שם הוא קומת הנוק' כו' ונמלא כי מה שהוא בזכר תרין שוקין נפרדים הם בחי' גוף א' של הנוק' וזוה תבין למה נז"ה נקרא תרין פלגי גופא והוא לפי שמלך הפנים הם בחי' שוקי הא"ס והם נפרדים ומלך אחר הם גוף א' אל הטק' כו' ול"ל שאע"ג שהכלים וגוף דידה ודאי גוף א' הוא מי"מ המוחין מופרדים חכמה שלה לחוד ובינה שלה לחוד והרי פנימיות שהם המוחין נפרדים הם והם נעשים לחלקי המוחין דנה"י שלו כמבואר בשער תיקון הנוק' והרי הם ד' שנים שלו הנקיים ונעשים אליה בחי' שנים:

(ג) **והיותם** כלם בבית א' לבדו הטעם הוא לפי שכיון שהם בסוד פלגין כנו' נמלא כי ארבעתם אינם רק א' בלבד כו' ולהיות בסוד פלגין היה נר"ך להיות ב' בתים תרין פלגין ידיה ונע"ש א' ותרין פלגין ידיה בית א' כמו שפירשיות חשיבין לשלו ונע"ש ד' וי"ל כי הבתים אינו אלא לבוש שטופלים במוחין כגלגלם לחן להאיר במלח מכלים דנה"י דז"א שבוטחה ואין לה חלק בה ותרין פלגין ידיה אינם אלא בית א':

(ד) **וענין** המעברתא של תפילין הוא סוד ג' שמות הנו' שהם אה"ה יהו"ה אדנ"י והם בגי' יבק וז"ס ויעבור את מעבר יבק כדרך ג' שמות אלו עובר ומשך כל השפע מתחילתו ועד סופו כו' דברי רז"ל לריבים ביאור כי מליטו לו בשער העיבורים פ"ד שכתב ז"ל ונחזור לעיל כו' ואח"כ נכנסו בהם המוחין העיקרים והם סוד ד' הו"ו"ת עטמ"ב מלובשים בנה"י כו' וא"כ הוא מוכרח כי כדעת אלו ג' מוחין להשפיע כנוק' שיעברו דרך הגרון דרך ג' אלהים אשר שם ואז נעשים שם הו"ה ואלהים ג"פ והם ג"פ יב"ק בגרון ז"ס ויעבר את מעבר יב"ק שהוא גרון יע"ש נמליטו למדין כי הגרון הוא הנקרי' מעבר יבק וכתב רז"ל בשער ל"א פ"ג בדרוש תלת רישין אחגלפן ז"ל וביאור תלת רישין אלו הוא כי הגה בכל ראש מאלו כו' ונמלא כללותם עולה ח"י אשר הוא סוד ח' העלמים כי מאלו הח"י בחי' מהפשע החיות בכל העולמות וגם בעולם הא"ר יע"ש וטודע כי א"א מתלבשים את א"א מן הגרון שלו ולמטה ונמלא כי הארת הח"י בחי' שבר"ש דעיק' הוא א"א הם עובדים דרך גרונו ומשם מאירים בא"א ויכל הא"ר אבא ענין ג' שמות האלו שכתב רז"ל נלע"ג שהכוונה במ"ס רז"ל בכי"מ ובשער סדר אבי"ע כי הא"ס אינו מאיר באלימות אלא ע"י חכמה וז"ס כולס בחכמה עשית ואבא הוא המאיר לכל עולס האלימות ואימא נעשית מעבר לאבא להאיר בז"א נעשית מעבר למ"ל כדי שיאיר אבא למל' ודרך חלון הבינה מאיר לז"א ודרך חלון ז"א מאיר למל' יע"ש ונמלא כי דרך ג' שמות אלו שהם אימא וז"א ומ"ל עובר ומשך כל השפע מתחילת עולס הא"ר ועד סופו ויקרו ושרשו מהא"ס המתלבש בחי' דגולגלתא דא"א ואח"כ מתלבש בחכמה המתלבש בגרונו דא"א ושם הוא סוד המעברתא ואע"ג דבא"א כתיב ואין אלהים עמדי מ"מ מעבר יב"ק הוא בגרון וא"כ וזה ענין זה כהן בתפילין פשוט הוא כי עיקר התפילין הוא מוחין גדולות הנמשכין בק"ש ותפילה וכבר נודע מי"ש רז"ל בשע' מדומין פ"ז ובשע' דרושי ק"ש שמוחין גדולות לריבים גם א"א לקבן

יח"ו = שמואל דאמא
דאמא החילוף הם ימין
דאמא

בדרוש ה' שרבי לטון בתפילין דרש"י ז"ל שהם מוחין דאימא אל ג' שמות יח"ו מלויין בסוד עסמ"ב והוא מוח חכמה וידוע שמות הקדושים האלו הם מוח בינה דאבא שנעשים מוח חכמה דאימא כמש רז"ל בדרושי הלי"ת וסדר יתיאס ולידתם הוא כד הנס כאשר מזווגים או"א כדי להוליד מוחין לוו"ן כל אחד בין אבא ובין אימא חד בלתי נפשיה מוליד ד' מוחין שלימים שהם חו"ב וחו"ג דאבא וחו"ב דאימא אלא שהם ד' טיפות שלימים ונפרדים זה מזה ואימא מעלה מ"ן תחילה ומעלה מ"ן דחו"ב שלה ואח"כ אבא מוריע מ"ד דחו"ב שלו והכנסת ראשון יולא אחרון כמ"ש רז"ל וגמאל חו"ב דאבא טולדים ראשונה ואח"כ טולדים חו"ב דאימא וחו"ב דאבא אשר יאלו ראשונה נעשים חכמה דאבא ותכמי דאימא וחו"ב דאימא שילאו אח"ך נעשים בינה דאבא ובינה דאימא וגמאל בין במוחין דאבא בין במוחין דאימא תחילה נולד החכמה שלהם ואח"כ הבינים שלהם והוא מ"ש רז"ל שאימא הזריעה תחלה מוח הבינה ואבא הזריע אחר כך מוח החכמה יען החו"ב דאימא נעשה בינה דו"א בין דאבא בין דאימא ומחו"ב דאבא נעשה חכמה דו"א בין דאבא בין דאימא וב' מוחין אלו שניהם שוין שתחלת נולד חכמה שלהם ואח"ך הבינה שלהם ובעיפות החו"ג בין דאבא בין דאימא אינו כן. וסתלה לך אי לבהקדים לך הקדמה א' כחבה רז"ל מקלטה בשער מדומין פ"ה ז"ל שהנה טועה שאות ה' מורה על בחי הבינה אשר היא מתעברת כגון דבר בתוכה ובהיות הזכר בתוכה אינו רק בחי ו"ק ולכן לורת ד"ו על ו' גם הד' רומזת אל הנוק' שם היא שמו בבחינת עשרת בעלה ששם הוא עולם הבא שהדקיקים יושבים ועיטרוניהם כראשיהם וזהו ד' על ו' אמנם אחר שנולד יע"ש ובשער הגולכים פיה במ"ק כחבה כולה וז"ל והטיפה היפה יו"ד וגלקהה מלוי יו"ד שבחכמה והם סוד יוד דיו"ד דאבא שהוא בנימי עשר ושם באבא דבורא נוצר ולכן ו' קודמת ל' וזהו יוד אך טיפת הבינה נוק' נוצרת לכן נוצר ד' על ו' וזהו ד"ו לורת ה' כי משם נלקחו האותיות ד"ו מן בינה יע"ש. הרי כי בהיות וו"ן בסוד מוחין עדיין באו"א כנודע כי כל הבינים כלולים במוחין אביהם ואינם באבא הם בסוד ו"ד ובאימא הם בסוד ד"ו ולכן כשבאים או"א להזריע טיפת החו"ג שלהם אבא הזריע תחילה עיטרא דגבורות כי היא למטה סוד הדלת וכנגדו הזריעה אימא עיטרא דחסדים סוד ו' שהיא למטה דאימא ואחר כך הזריע אבא עיטרא דחסדים שלו סוד אות ו' שהוא למעלה באבא ואימא הזריעה כנגדו עיטרא דגבורות סוד אות ד' כי היא למעלה באימא וסדר לידתם הוא כך כי כבר נודע שהכנסת ראשון יולא אחרון וא"כ מטיפה ראשונה תחילה נולד עיטרא דחסדים דאימא ואחריו עיטרא דגבורות דאבא ומטיפה השנית תחילה נוצרות דאימא ואחריו עיטרא דחסדים דאבא וגמאל עתה שחורג דמוחין דאימא באו יולאו כסדרן תחילת טולדו גבורות שהם חסדים דאימא והם שנים ללידה ומטיפה השנית טולדו תחילה גבורות דאימא והרי הם כסדרן חסדים ואח"ך גבורות והרי מוחין דאימא חו"ב חו"ג כסדרן לא כן במוחין דאבא כי מטיפה ראשונה תחילת הכל טולדו חסדים דאימא שהם גבורות דאבא ומטיפה השנית אחרון לכנס טולדים חסדים דאבא הרי כי במוחין דאבא טולדו הגבורות קוד' החסדים וגמאל שהם שלו כסדרן חו"ב וגבורות וחסדים והרי הם היוות לבדו באופן כי מוזוג אחד דאו"א טולדים כל המוחין שלימים חו"ב וחו"ג דאבא וחו"ב דאימא ואחר שנתעברה אימא מהם נודע וכמ"ש רז"ל סדר לידתן תלוי כסדר הזרעם כי טיפות החו"ב אימא מורעת תחילה ואח"ך בלידה טולדות של אבא שניהם אבא בחו"ג אינו כן רב החילוק ביניהם כי אבא תחילה מוריע עיטרא דגבורות ואח"ך עיטרא דחסדים ואימא תחילה מורעת עיטרא דחסדים ואח"ך עיטרא דגבורות והחילוק סוה גרמה שחורג דאימא באו יולאו כסדרן וכו"ו דאבא הקדימו הגבורות ללאות קודם החסדים ובעניניהם כמ"ש זאת הקדמתו יתבאר לך סוד עמוק ורמוז וכחבו רז"ל בשער ענת"א שלי פ"ב ז"ל ומה שקדם הוי"ה דב"ן להוי"ה דמ"ה הוא סוד תפילין דר"ת והוא סוד נקבה תסובב גבר יע"ש והכוונה כי כמו שהיות הבינים כלולים במוח האב שהוא אבא דכללות עולם האלילות יו"ד דשמו קדישם ו"ד שבו הדלת למטה מלביש על האו"א ולכן מוכרח הדבר

שלה

שכשאבא מוריע החו"ג שבו נריך שתנא ותבא הנוק' תחילה עיטרא דגבורות שהיא הדלת ואחר כך עיטרא דחסדים שהיא האו"א כן בא"ק רל"ב שערים ששם סוד ד' שמות הקודש שכל א' ואחד כולל עסמ"ב ומן המיבור שלו ולמטה עומד המ"ה בכללותו מלביש עליו הב"ן בכללותו נמאל דלת מלביש עליו דו"א בכללותו ולכן כשאבא העת ללאות להאיר בחוץ טולדה הכת תחילה כמ"ש רז"ל בפ"ג בשער ענת"א יע"ש. וכמ"ש בעניניהם שם נמאל חד טעמא ללידה הכת תחילה יען היא מחוץ לב"ן ומלכשת עליו בפנימיות והוא סוד נקבה תסובב גבר בפנימיות והיא קרובה ללאות יותר מן הב"ן דבר שהוא המ"ה לכן טולדה הכת תחילה. אמנם מ"ש רז"ל אכל תרין עיטרין שהם חו"ג הם ללוך נוק' דו"א כי לך לבהין כי הלא עיקר החסדים הם לז"א ועי' החסדים המתפשטים בחו"ב הוא מפתל כמ"ש רז"ל בבל שטר דרושי הגלס ואין לוק' חלק בחסדים אלא הארה בעלמא ולהיך דגבורות כי עיקרם לניוקבא וע"י התפשטות הגבורות בתוכה היא מתגדלת כמ"ש רז"ל בשער תיקון הנוקבא יע"ש וז"ל רז"ל בשער חו"פ פ"ח והמ"ה הארתו לבד הם הארת החסדים לבד ולא עיקר' כי עיקרם שאר בו והספק כב"ן כי עיקרו בה ובו הארה לבד יע"ש וא"כ נמאל כי אין ללוך הנוק' אלא הגבורות והסדר ללוך הדבר ועוד כי לז" ללוך הדבר או ללוך הנוק' הכל הוא בחו"ג דאימא אכל החו"ג דאבא אינם יולאים מפי היסוד דאבא ככל בשער פרטמי וז"ן פ"ג מ"מ כיון שגם הנוק' נגדלת ע"י החסדים דאימא שהם עיקרם ושרשם גבורות דאבא קודם החילוק ומה גם לפי מ"ש רז"ל בשער הגלס פ"ג ז"ל ודע כי ז"א עיקרו מן הבינה כי משם המוחין שלו ובינה נקרא אלהים והיה די באלו המוחין כמדמו של ז"א אכל ללוך נוק' וללוך החסדים לכן הולכת שיבוא מוחין דאימא יע"ש והכחוב מעיד ה' בחכמה יסוד ארץ נמאל שיך לומר כי חו"ב דאבא ללוך הנוק' ועוד כי כאשר נקבע יסוד דאבא חוץ נופא דז"א יולאים האורות לתקן ולהאיר ביעקב כנודע ורחל הקטנה ויעקב שניהם נקראים נוק' והסבת זוג לו"ן הגדולים כמו שכבר רבינו ז"ל בשער וז"ן פרק שלישי הנה זאת המתקן לרעת כי כן בז"א יש לו שני בחי תפילין. תפילין דאבא ותפילין דאימא וכל אחד לבדו ולעלמו הם מוחין שלימים כי ד' פרשיות תפילין דר"ת הם חו"ב חו"ג וחו"ג דאבא וד' פרשיות תפילין דרש"י ז"ל הם חו"ב חו"ג דמוחין דאימא והרי שניהם שוין בוי"א וגמאל בין שניהם ח' פרשיות ח' מוחין אכל ביעקב ורחל נחוי אכן כי יודע שכל עלמו של יעקב ואורויתו ומוחיו ומשפטיו אינו אלא ממוחין דאבא לבדו ואין לו במוחין דאימא כמ"ש רז"ל בשער מוחין דז"א פ"ט יע"ש. וכן רז"ל רחל כל כמניה ותיקונה וכל אורויתו ומוחויה אינם אלא ממוחין דאימא וא"כ ליעקב ולרחל לךך שלא יהיה לה כי אם חדא תפילין ליעקב תפילין דמוחין דאבא ולרחל תפילין דמוחין דאימא ואין לכל א' מהם כי ד' מוחין ד' פרשיות ואם הכי נמי הא אכן איפכא עבדין כי בתפילין של יד שהם תפילין דרחל אנו מניחים בין של רש"י ז"ל בין של ר"ת והם ח' פרשיות כמו שפירש ומכל דברי ז"ל בדרושים אלו לא פירש היכי עבדין הכי לבד זה מלאמי לו לרז"ל בס' מאמרי רשב"י בפ"י לאדריהא' שכח שתפילין דיעקב הם חו"ב דאבא וחו"ב דאימא וחויב דאי' בערך חו"ב דאבא נעשים חו"ג ונס כתב שתפילין של יד שהם תפילין שברישא דרחל נוק' דז"א הם ממש כדמיון דפי תשיר דיעקב שהם חו"ב מולד מוחין דאבא וחויב מולד מוחין דאימא שבז"א יע"ש כי כשל כמי להעתיק כל לשונו כי אם זה לבד אכל אח"ך מוזיל גילה לי הדברים יותר בפ' ועיין משיל בעטן דפי תש"ר דנוק' דז"א הנקראת תש"י שאינם אלא חו"ב דאבא וחויב דאימא יע"ש וא"כ אישור נמאל שכן ליעקב בין לרחל אין בתפילין שלהם כי אם ארבע פרשיות וח"כ כמאלן עבדין בתפילין של יד ח' פרשיות ועיין מ"ש מ"ל בשער יעקב ואלה פ"ג ובשער פרטמי וז"ן שלהי פ"א וז"ש:

ברכת יוצר אור

א) יוצר אור ובורא חושך כי אור דבורא ומוק' נוק' ולכן דיצירה דבורא כתב אור וכבריאה חשך כתיב חשך אציע שהכריחה למעלה מהיורה העשם הוא לפי שדבר זה גרם ענין קדימתה ורעת טיפת הזכר אשר הנוק' נוצרת על הזכר שהיא כבריאה

הפרטים שלו והם ויה דמטה (ע"ב) כפי' סא' וגם סס מקרא
בפך ו"ק דוא"ל האקרא בערכם י"ה והוא' ככל פרטיים
נקרא ו"ה כפי' סג' וזה ינח הכל על כן :

ג כחג הרב כפי"ח ס"ד משער (ב) קליפה טנה על מ"ש
רז"ל כי הרמ"ח מ"ש סס כנגד רמ"ח איברים וס"ס
מל"ח כנגד ס"ס גידים כי רמ"ח מ"ש אינם כנגד רמ"ח
איברים ממש אלא כנגד החסדים הממשקים ברמ"ח איברים
ואין סדר המשמותם באיברים כסדר חילוק האיברים און'
כפי' ראשון דמס' אהלות אלא כסדר המשמות הסמדים
ברמ"ח חיות דק"ש שהם מ"ב בראש ע"ב בנוסח ל' בכתב
מסבירא ולהחל ע"ב בירכין וס"ס מל"ח סס כנגד סס
המשמש בש"ס גידים :

כתב עוד כי אחס הא"ע שהזמן גרמא סס כנגד החסדים
המשמשים בחג"ה וג"ס פסורופ כי אין חלק ללא
ורמל באותם החסדים אבל הא"ע שאין הזמן גרמא סס כנגד
החסדים המשמשים בנה"י וג"ס חיות כי יס לרמל
חלק בהם :

נמצא כי ע"י שמירת מלוח ל"ח שחיבים עליהם מיתה מד'
מיתה כ"ד לו כרת לו מיתה ביד שמים יסין
לשפוט מ"ן מחלקי כלים ואורות דרפ"ח דכר דחב"ד דב"ן דא"ל
לכר דחב"ד ריט"ס ומאחוריים דכר"ד דחב"ד דב"ן דיש"ס
לכר דחב"ד דוא"ל ומאחוריים דכר דחב"ד דב"ן דוא"ל
לכר דחב"ד דוא"ל ועסיק וזו מזדווגים המ"ה וב"ן דכר
דעסיק וגם המ"ה וב"ן דכר דוא"ל ומשכים מוחין ונרמ"ח
דיחידה דמ"ה וב"ן עס תשלוס י"ס דב"ן וגם י"ס דמ"ה
לכר דחב"ד דוא"ל וגם סס מזדווגים ומשכים מוחין ונרמ"ח
דיחידה דמ"ה וב"ן לכר דחב"ד דשראל סכא ותכ"ס וגם
סס מזדווגים ומשכים מוחין ונרמ"ח דיחידה דמ"ה וב"ן
לכר דחב"ד דמ"ה וב"ן דוא"ל וזו מתייחדים ומזדווגים וע"י
שמירת מלוח ל"ח שאין חיוכס במיתה יסין לפלות מ"ן מחלקי
אורות וכלים דחב"ד דב"ן דוא"ל לחב"ד דיש"ס ולהפלות
מ"ן מאחוריים דחב"ד דב"ן און' דיש"ס לחב"ד דוא"ל
ולפלות מ"ן מאחוריים דחב"ד דב"ן און' דוא"ל לחב"ד דוא"ל
ועסיק וזו מזדווגים חב"ד דעסיק ווא"ל ומשכים מוחין
ונרמ"ח דנח"י דנח"י דמ"ה וב"ן לחב"ד דוא"ל והם מזדווגים
ומשכים מוחין ונרמ"ח דנח"י דמ"ה וב"ן לחב"ד דיש"ס
והם מזדווגים ומשכים מוחין ונרמ"ח דנח"י דמ"ה וב"ן
לחב"ד דוא"ל ומתייחדים ומזדווגים :

ו קיום מ"ע יסין להפלות מ"ן מחלקי אורות וכלים דב"ן
דוא"ל דוא"ל ל"ק דב"ן דיש"ס ולהפלות מ"ן מאחוריים
דוא"ל און' דיש"ס ל"ק דב"ן דוא"ל ולהפלות מ"ן מאחוריים
דוא"ל און' דוא"ל ל"ק דוא"ל ועסיק וזו מזדווגים ווא"ל
דעסיק ווא"ל ומשכים מוחין ונרמ"ח דנח"י דמ"ה וב"ן ל"ק
דמ"ה וב"ן דוא"ל והם מזדווגים ומשכים מוחין ונרמ"ח
דנח"י דמ"ה וב"ן ל"ק דמ"ה וב"ן דוא"ל והם מזדווגים
ומשכים מוחין ונרמ"ח דנח"י דמ"ה וב"ן ל"ק דמ"ה וב"ן
דוא"ל ומתייחדים ומזדווגים : (ס"ל ע"א) וכעד"י כמ"ע ובמל"ח
שאשים מקימות אלא שהם כמל' הכללה דלא' ססא כללה
מכל פרטי הא"י . וכן עד"י במלוח דרבנן אלא שהם יפיקב
ורמל דכל פרטי הא"י . וכמ"ס כל מלוח ומלוח במקומו כפי'
והרי נחב"ר קלה מכללות כוונת מ"ע ומל"ח וכפי' כ"ל
במקומו יתבאר בפרטות בס"ד :

דנה טדע כי שני מיני זוגים יס בוא"ל וכן בכל הפרטים
והם זוג דחטניותם וזוג דפרימיותם חיווג דחטניותם
להמשך ששע ומזון וזיוס לכל השלמות וממט נמשכים מוחין
דיטיביר ויניקה לז"ן כפוך הסולל (ג) חווג דפרימיותם סא'
להאילא גשמת חרות ולחדש הגשמות הסטת וכללות שניהם
נקרא **זיווגת שלים** וזיווגת דלא שלים כי זוג דשנים נקרא
שלים

הס בוא"ן הכוללים והוא כי כאשר מקיים מטה ממלוח ל"ח
גורם זוג בוא"ל סס י"ה דבוא"ל הרמזים בחילוק מ"ל דמטה
סס י"ה וכמקיים מלוח ממלוח טנה גורם זוג בוא"ן שהם
י"ה דבוא"ל דמלוח . והפנין הוא כי כללות אנה ויס"ס הוא
בוא"ל דע"ב פנים ואחור וכללות אימא ותכונה הוא בוא"ל
דס"ג פנים ואחור והנה מן הפנים של שניהם שהם השלם
דאשמות שלהם סס י"ה נשבו אוא"ל פילוח ומן האחוריים
שלהם סס הא"ק שלהם והם אחוריים דע"ב וס"ג סס
קפ"ד קס"ז העולים כמספר שני נשבו יס"ס וכמקיים
אחד מלוח ממלוח ל"ח גורם להפלות ולהבדל האחוריים און'
דע"ב וס"ג שהם שמי שהם יס"ס עם (ל"ה ע"א) מקורם
תורשם העליון שהם אוא"ל פילוח סס י"ה סס הפנים שלהם
ומיחדם ומזווגם וזהו שמי עם י"ה ש"ס וע"י קיום מטה
ממ"ע גורם יחוד חווג בוא"ן :

נמצא לפי פי' הא"י כי שמי עם י"ה סס במוחן המשמשים
בכחב"ד דוא"ל סס י"ה הרמזים בחילוק מ"ל
דמלוח כי ע"י קיום ומירתם כל מלוח ממלוח ל"ח גורם
להמשך מוחין ונרמ"ח דנח"י לכחב"ד דוא"ל סס ג' פרטיים
ספנייים דוא"ל ומיחדם ומזווגם וע"י קיום מטה ממ"ע גורם
להמשך מוחין ונרמ"ח דנח"י לגופא דוא"ל סס הא"ק
דמזווגים בוא"ל ממלוח והם הא"י פרטיים החילוקים חג"ס וס"י
ומיחדם ומזווגם :

וכפי פי' סג' כי שמי עם י"ה סס ג' ראשונת כחב"ד דכללות
האילנות סס י"ה דבוא"ל הכולל כל האילנות והוא הרמז
בחילוק מ"ל דמלוח וזכרי עם ו"ה סס בוא"ן סס הא"ק גופא
דכללות האיל' שהם ו"ה דבוא"ל הכולל כל האילנות והם הרמזים
בוא"ל דמלוח וזו כי ע"י קיום ומירתם כל מלוח ממלוח ל"ח גורם
להפלות את אחוריים דוא"ל וסס נח"י הא"ק שלהם שהם יס"ס
אל מקורם ותורשם י"ה סס הפנים שלהם סס נח"י און'
פילוח ולהמשך מוחין ונרמ"ח לג"ד ול"ק שלהם וליחדם
ולזווגם . וע"י קיום כל מלוח ממלוח טנה גורם להמשך מוחין
ונרמ"ח לג"ד ול"ק דוא"ל וליחדם ולזווגם . וא"כ ל"ל כי כפי
פירוש הא"י סס"ס מל"ח סס כחב"ד דוא"ל סס י"ה דבוא"ל
דמזווגים כמ"ל דמלוח והרמ"ח מ"ע סס בוא"ל דוא"ל סס ו"ה
דבוא"ל דמלוח . וכפי פי' השני סס"ס מל"ח סס בוא"ל
סס י"ה והם סס הרמזי' כמ"ל דמלוח יחדם מ"ע סס
בוא"ן סס ו"ה סס סס הרמזי' בוא"ל דמלוח :

הענין כי סס מלוח הרמזי' לז' אהיות בוא"ל סס ג' כפי'
הוא"ק דכל בחיותם הוא סס טלל בין למטוס טנה
בין למלוח ל"ח ולכן ככל מלוח גורם יחוד חווג לג"ד ול"ק
אמנם הא"ק דוא"ל סס י"ה דבוא"ל הפרטים דוא"ל הרמזים
בוא"ל דמלוח סס כפוך י"ה לגבי ו"ה דוא"ן כי כל כללות
וא"ל ככל פרטיהם נק' י"ה דכללות כפוך הא"ק האקרא ו"ה
דכללות כפוך אוא"ל וכן כפי' דוא"ן שהם י"ה דבוא"ל הפרטים
דוא"ן סס כפוך ו"ה לגבי כחב"ד דוא"ל כי כל כללות הא"ן
ככל פרטיהם נק' ו"ה דכללות האילנות כפוך אוא"ל און' י"ה
דכללות האילנות :

ובזה יונט סג' פירושים כי שניהם כאלו סונים והפנין
כי ע"י קיום (א) ומירתם מל"ח גורם יחוד חווג
בוא"ל סס י"ה דכללות והם מ"ל דמטה כפי' סג' . אמנם
סיחוד והזווג און' אטו כי אס כחב"ד שלהם סס י"ה דבוא"ל
ספרייה שלהם והם מ"ל דמלוח ומהם נמשכים מוחין לכחב"ד
דוא"ל סס י"ה דבוא"ל הפרטים שלו והם מ"ל דמלוח כפירות
סא' אמנם סס כפוך ו"ה לגבי י"ה דוא"ל ומיחדם ומזווגם .
וע"י קיום מ"ע גורם יחוד חווג בוא"ל דוא"ל סס ו"ה דבוא"ל
ספרייה שלהם אמנם סס נק' י"ה כפוך הא"ן כי אוא"ל
ככל פרטיהם נק' י"ה דכללות והם רמזים כמ"ל דמלוח
ומה"ק און' דוא"ל נמשכים מוחין ל"ק דוא"ן סס ו"ה דבוא"ל

הנהגת וביאורים (א) ט"ס דן (ב) פ"ב חקלא דע"ב : (ג) ע"ס סג' קולט ל"ס"ס ס"ד : (ד) ט"ס דק פ"א ויג' ד' . ונשא :

שלים מלון דת"ח ח"א וכל ספירה כללה חי ששלה נימ' ס"ג ועד כאן הם האורות סתמים ועוד יכוין להמשך המחזן בנימי ומתפשטים בנ' שלישי ח"ח וזנה"י ד"א שמספרם ל"א כמספר מיליו ס"ג וס"ג ול"ג נימ' מאה. אח"כ יכוין להמשך כללות המאה ברכות מ"א לטוק' שבה שם אדני' והאל"ף בליוד יז"י וי' שכל הט"ן הרי ל"א וס"ד מספרם מאה כמספר ארבע וד"ל אריות דמיליו מיליו פ"ה כמספר מאה ארבע : **בברלות** ד' משנים שהם יפנה יסול ונ' שליחות ותפלין של יד ותש"י יכוין לתקן כלים פנימיים ומקפידים דחלונות ופנימות דחלונות דד' שולמות אבי"ש ויכוין להפריד מהם הקל"י פ"י שיכוין להמשך להם מוחין פנימיים ומקפידים עם נרנח"י דעולמות ונשמות פ"ס שנבאר ונתקנים במקום. ואח"כ ז"י ד' חלק הדיבור של התפלה כידוע יכוין לתקן כלים פנימיים ומקפידים דחלונות ופנימות דפנימות דד' שולמות אבי"ש ולהמשך להם מוחין פנימיים ומקפידים עם נרנח"י פנימי ומקפידים ולכלל ולהשלמת פולם בעולם וגם לכלול ולהשלמת עמדם חלונות ופנימות דחלונות דד' שולמות אבי"ש הנ' כאשר נבאר בסדר התפלה :

עשיה לתבר ה' אחרונה דהי"ה עם י' דאדני' פ"י ה' אחרונה דהי"ה בלופן זה הי"ה וי"ח ה' אחרונה דהי"ה וסס ב"ן י"ד ה"ה ו"י ה"ה ואל' אדני' להמשך הארה גדולה לפניה כדי לזכר חלונות מד"ד דעשיה ויחרו לתמרינת פנימות :

ע"י יפנה ויסול וברכותיהם יכוין לתקן כללות פולם הספ"י כמ' וגם יכוין בפרשות לתקן כלים פנימיים ומקפידים בין דפנימות בין דחלונות דחלונות נה"י דעשיה ולהפריד מהם הקליפות זה פ"י שיכוין להמשך להם מוחין פנימיים ומקפידים עם נרנח"י דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימיים ומקפידים דפנימות ודחלונות דנה"י דעשיה ויפנה לתקן הפנימות ויכול לתקן החלונות והנרנח"י פנימי' הם ג' הי"ה בניקוד נה"י שהוא חריק קבוצ שרק בין דיפנה בין ביסול והוא לתקן אר"פ והנרנח"י המקפידים הם אהי"ה ג' אהי"ה בניקוד המכר והוא לתקן אר"מ בצרכה בנש"ל ידים אר"מ דחלונות וברכת אשר ילך אר"מ דפנימות :

בברלות ג' ברכות ראשונות יכוין לתקן אר"ך ואל"א ויסט"ח דעשיה, ב"ג חיות דנש"י הם כנגד י"ג ס"ד דאר"ך דעשיה, ויכוין לתקן אר"ך דעשיה ולהמשך ממט הארה גדולה לתקן א"ח אר"מ דחלונות נה"י דעשיה, ובמ"ה חיות דאשר ילך הם כנגד שם מ"ה י"ד ה"ה ואל"א ה"ה שהוא בחכמה דעשיה, שהם אר"א פילאין דעשיה, ויכוין לתקן אר"א פילאין ולהמשך מהם הארה לתקן אר"מ דפנימות סה"י דעשיה, ויסמוך אליו מיד ברכת אלהי נשמה שהיא בואי"א שהיא (ע"ב) יספ"ס. לתבר אר"א ויכוין בשילוב הי"ה והי"ה שסס אר"א דלא מתפרטן לפלמין מספרם מ"ז כמספר סט"ס שבברכת אלהי נשמה. וע"י הח"י ברטת שמחולין מברכת הטתן לשטי. יכוין לתקן זר"ן דעשיה, והם כנגד ח"י אוסיות דעשה לירופ אל"י שהם אל"י א"ל ל"א ל"א י"א ל"א שכללים אמצעי' ח"א דעשיה פ"ס דאר"י יס"ו וס"ס דאר"י תחד אוח אחת בכל ספירה, וכנגד ג' כלים, נה"י כלי חלק תצ"ם כלי אמצעי, חב"ד כלי פנימי, ג' מוח', מוחין דפיבור, מוחין דיניקה, מוחין דגדלות, ג' נשמות, שהם נר"ן דנפש, נר"ן דרוח, נר"ן דנשמה, וכנגדם פ' בחינת מקפידים שהם ג' כלים כמ'. מקפידים ג' מוחין כנו', ג' נשמות מקפידים כמכר, והח"י בחינת המכר שבזר"ן דעשיה הם נתקנים פ"י ח"י ברכות הנזכר, ובתפילה יכוין לתקן כלי החזן ואחר כך אמות שלו ואח"כ נר"ן שלו ואח"כ כלי אמצעי כמכר ואחר כך כלי הפנימי ואח"כ פ' בחינת מקפידים פ"ס המכר. וגם יכוין לתקן נח"י ברטת פ' ספירות דאר"י יס"ו ס' ספירות דאר"י חו"ן סגור דעשיה שהם כח"ב תצ"ה ה"ה בלוק' והם כנגד ב' פ"ס דסס מ"ס"ו וכנגד ח"י בחי' אלו אשר ביארט בכללים ביסוד דעשיה :

שלים והוא זוג דג"ד שהוא סרטף הסנימי והוא נק' זוג דל"א כי אר"א נקרא ג"ד בערך יסו"ח חוונ דחלונות נק' **דלא שלים** והוא זוג דו"ק שהוא סרטף החזן והוא זוג דיסו"ח כי יסו"ח נק' ו"ק בערך אר"א הנקראים ג"ד וכל זוג כולל משניהם שלים ולא שלים כי אר"א פילאין הנקראים בכללות שלים כוללים משניהם כי זוג דג"ד שלהם נקרא שלים וזוג דו"ק שלהם נקרא דלא שלים ופניהם נקרא שלים דפנימות. וכן הוא ביסו"ח הנק' בכללות דלא שלים כוללים משניהם זוג דג"ד שלהם נקרא שלים וזוג דו"ק שלהם נקרא דלא שלים ופניהם נקראים בכללות דלא שלי. והנה מזוג שלים דג"ד דאר"א נמשכ' מוחין דגדלות לג"ד חו"ן ומחזונים זוג שלים להוליא נשמות חדשות דלדיקים ומזוג דלא שלים דו"ק דאר"א נמשכים מוחין דגדלות ל"ק דו"ן ומחזונים למדת הנשמות הישנות. והנה זוג שלים דאר"א נפסק מהחברן ומזוג דלא שלים דאר"א נמשכים מוחין דגדלות לז"ן ומשני מיני החזונים דיסו"ח נמשכים מוחין דפיבור ויניקה לז"ן וכל אלו החזונים הם באבי"ש דחלונות ובאבי"ש דפנימות. גם כל זוג מארכבפה חזונים הנז"ל נחלק לב' חזונים זוג דג"ד חוונ דו"ק שלים ודלא שלים והרי הם ח' חזונים :

הדגה החזן הפליון דג"ד דג"ד דאר"א הוא שנפסק מהחברן ומזוג דו"ק דג"ד נמשך מוחין דגדלות ל"ק דג"ד דג"ד חו"ן להוליא נשמות חדשות אוחס אשר כבר נבראו ועדיין לא ילחו לפולם ומזוג דג"ד דו"ק דאר"א נמשך מוחין דגדלות לג"ד דו"ק דג"ד (דנ"ד) דו"ן למדת הנשמות הישנות ומזוג דו"ק דו"ק דאר"א נמשך מוחין דגדלות ל"ק דו"ק דג"ד (דנ"ד) דו"ן ומייוונם נמשך הארה ושפע וחיות ומזון והם בחי' שאר וכסות לאר"א דילירה להזווג לתח מוחין דיניקה לז"ן דילירה והם מוחין שלימים אלא שנק' דיניקה ימן מוחין דילירה נקראים כן. ומשני חזונים דג"ד דיסו"ח נמשך מוחין דפיבור ויניקה לג"ד וו"ק דג"ד דו"ק דו"ן ומזוג זה דו"ק דו"ן נמשך הארה ושפע וחיות והוא בחי' כסות לאר"א דעשיה להזווג להמשך מוחין דפיבור לז"ן דעשיה והם מוחין שלימים אלא שמוחין דעשיה נק' כן ומשני חזונים דו"ק דיסו"ח והוא נבאלבשס בזר"ן נמשך מוחין לג"ד וו"ק דו"ק דו"ן והוא נק' זוג דמקרה ומתם שלמים ולא פ"י זר"ן נמשכים מוחין והם שאר כסות ושמה לאר"א דבריא להזווג לתח מוחין לז"ן דבריא להזווג להוליד נשמות מלאכים לילירה כי עד מקום שפנים החששות נשמות אור המוחין דג"ד דאלילות שהם אר"א ויסו"ח עד שם ים יכולת להוליא נשמות ולפיכך היה יסולת בזר"ן דבריא להוליא נשמות אלא שהם דמלאכים נכד לפי שהמוחין שקבלו הם מיסו"ח שלמים נק' ו"ק דג"ד ולא פ"י אר"א הנקרא ו"ק גמורים דאלילות :

אבר מזוג הי"ה ופנימה ח"ט יולא נשמות לפי שכל קבלתם הוא מהזר"ן שהם הו"ק גמורים דאלילות ועד הי"ה ים זוג דפכ"פ אכל בעשיה אין חזנם אלא אב"א כי העשיה שאר ק. וידוע משטר היחודים ומכמה מקומות מדברי רבי ז"ל כי החזן הפליון דג"ד דג"ד דאר"א שנפסק מהחברן כנו"ל שנשבע הקב"ה ולא אב"א בעיה שהוא זוג דנקודות חכמה עם חכמה הי"ט באילות דאבי"ש דאלילות דפנימות אכל כבי"ש שבו ובכל אבי"ש דחלונות ובבי"ש החחשן מותר כי לא פליהם הי"ה הקבוצה כנודע וכל אלו החזונים הם באבי"ש דחלונות ובאבי"ש דפנימות : וכסוד כ"ח שער הסיבורים כי הנשמות יולאת מזוג החלונות ופנימות דאבי"ש דפנימות ולא דחלונות ופנימות דאבי"ש דחלונות :

(פ"ח ע"א) דרוש זה סובב הולך בפרטי ד' תיקוני התפלה אחת לאחת בסדר הסודיות :

בברלות מאה ברכות יכוין להמשך מוחין מהגריסה העליונה אמתא פילאה לז"א הדינו שיכוין להמשך המוחין המאלבשים בנה"י דאר"א ומתפשטים בו' סודות ד"א כחב"ד ח"ג ועוד מחשבת פמרת היסוד דאר"א

בדברי רב זל חרות לזה פס ז"ל אב"ל בשמח בסעודה
שנראה שז"ל שהיא סמך שמו ש"ל ונבנית מחצ"ה של
סמכותם יחד יפין בימין כ"י כאשר חזר מה לפיל
בסימן י"ט :

כה ולבד לדעת כי לפעמים אומר מרן ז"ל כי אין התלכות
(ו) טק' ח"ל חרות עמו פכ"פ עד שגדלה מחשבתו
בכל קומתו מראשו ועד רגליו כנוכר בכמה מקומות ובמ"א
אומר כי גם בהיותו עדין אב"ל מן החזה ולמטה חרות
להיות פכ"פ הנס שלא ערלה בכל שיפור קומתו אב"ל
כמבואר בתוך עמוד ט' :

כו (כ"ז ע"א) בענין הסך מקיפם דמחין דז"ל בברכת
אבות פ"י זוג ז"ל כשי"ת כ"ס מ"ח חפ"ס שחיות
נראה שהם המקיפם שהם משלום מהמניחים ולז"ל בלכות
דחול שגם הם ח"נס נמכרים אלא פ"י זוג בח' ז"ל דכלי
אמנעי שלהם כי באו"מ שלהם אין נמכר לפועל אפי' לבחי'
מקף למקוף דז"ל. אמנם מדרוש ר"ה נאמר להדיא דאם
אז היה סיווג ז"ל אב"ל בכתובת א"ח שלם ואמר שר"ך לטין
בזה וגם מקוף המוחין הגמשים אז ממה שכתב הפסמי יא
לחן פ"י הקולא דשפרי וגרוס מהמקוף כנראה שהם
שפי בח' שגשיות בתפלה י"ח וכולהו אימנעי אלא שלשון
לאו רישיה סיפיה ט' ולריכין למודעי ועבר בר עב' :

קד בענין קולא (ח) דשפרי דז"ל דבמקום א' אומר כי
אינה תגפה רק עד רישי כחפי אלא שפ"י זוג ז"ל
להמשיך תוחין מקיפין דז"ל מהפנימית של בהחפוש נה"י
שלהם למטה ממשכת בנימח עד ערש דז"ל להכות ולהזיח
תפילין במלחו ובמ"א אומר דז"ל מכוסס משני לדידים
מפנים פ"י הדיקנא דז"ל המגפה עד הדיבור ומאחר פ"י
הקולא כח' ומסס מתחיל רש"י דז"ל כנוכר :

כה בענין סמקיפין הנכנסין בלכות לא נחברת אדמות
הדבר על מכוט כי כפי מ"ס שם שאין לטין אז
אלא במקיפין דמלד אמח ולא דאב"ל (ע) עד ברכת כהנים
נראה מה כי בר"ה נכנסים אלו גם דאב"ל בלכות והם ל"ס
דללס ואמר שם כי אפי' שברכת אבות דר"ה ביאר טונת
מקיפין דמלד ז"ל ט' ושם לא נבאר אלא בחינם המקיפין
אג"ל סימן כ"י ששגם תפיל בימי החול וכמ"ס בדרוש ד'
מדרושי תפילה י"ח דשחריים והדברים לריכין תלמוד :

כז בענין טעם ברי"ז שאמר בר"ה שאין לטין בהם אלא
ביום סדן ז"ל גם רי"ז שהביא משם בליקס חולה בפ'
ארי שפתי כ"י אפי' שכתב שם אין לטין מהם רק בר"ה
וק פשה רחמ"ח שלא סדר טונת הרי"ז גם שלא פ"י הח'
אלא בתפלה ר"ה בלבד אז אינו אלא של הברכה ראשונה
דאבות בר"ה אבל של פסוק הנוכר ים לטין ט אף בשאר
ימים וים רחז לזה שפ"י שאר"ל מלך נידון בכל יום
ודינא דמלכותא ודבר הלמד משנייט. ולבד אם ים לטין בר"ה
(י) של ברכת אבות גם בערבות של ר"ה אז אינו אלא בשחריים
כפי עליות ההם ששגם אז ולא מקודם :

ל מה הם ה' אלפין דאב"ה מכוונים עד ה' פעמים ד"ן
על אדנ"י הנוכר בכל מקום שהם מס' שמוח אב"ה
טכנינה ואם יראה לטניה במקום ה' ל"ל ג' שמוח אב"ה
ט' שגם ה' אלפין כח' בשער רוח סקוד יתור כ"ח אחרון :
לא בענין ברית אמלעות ד"ח שבתפלה כמה שיטיים
שאינם עובדים אליליו כי הוא אמר שהג' ברית
ראשונות שהם אחי חונן הדיבט וסלה לט ה"ם נה"י
שחורונים שניטוספי לו אחר התקון ומסס נעשים חב"ד
דטק' וכל פרעושה משלם פ"י ז"ל ובענין הארה זו שמאירים
הנה"י שלו כפי"ס שלה נק' נשיקין וא"ל לריך שאלו הארות
בללו משיו לפיה וכמכר בסוף הדרוש הוא הסולל ענין ה"ח
ברכות

בשער האפלה דליל שבת שהוא טקס די המלכות כדי להתחיל
אח ה"ג שפ"ס ה' אלכשות היד פ"י ה' תולדות שם כסה
דז"ל וקאמר שזה האונן של זמן הלכות כפי"ה שאינו יכול
לסדווג עמם בבחי' הסוד שלה ומהו ענין ההפך הנו"ט שם
כפשיח למעלה כבינה אז היא יורדת ונשקת יד פ"ד הנוכר
וארי לכל זמן ועם כפרט החוונים הגשמים בכל הימים
דלואיתגיהו במקומם :

יב בשער הקדמות דרוש פרטוף לזה כתוב שגשעה פירי
ז"ל פ"ס כי האור שהיה נמשך בפ"ל דרופ ימין חור
ועלה במקום חיבורו אל הכתף וממט נעשה חסד שלה והאור
שהיה יורד בפ"ב עד קף היד חור ועלה על ראש הפ' ט'
ונעשה נלח שלה ופד"ז היה בקו שמאל ואמנעי שלה האמנם
ח"כ שלה נעשים מפרקי הידים. והדבר קשה כיון שהידים
הם עליונים אפי' שגרוחים למטה כמכר בפ"ל ח"כ יהיו
פרקי הרוע הסמוכים להם שנים להם ולמעלה מהכחפים
ואיך (ע"ב) עתה הסדר שהכחפים נעשים (א) מהם חו"ג
ואדושות כ"ה דלזה לא כן הסדר האומר גבי ז"ל נבא"ס
דז"ל כמבואר בהקדמה ז"ל בשער מאמרי הוורר ובספר
מ"ח הוכחו ה' סדרים בלזה האמורים בשער הנוכר בפ"ל
ואחת הגה במס' לזה ואחת הגה במס' ערבות :

כ אבד גררל לדעת ולהבין כי לפ"ל לריכים הכהנים (ב)
בברכתן להגביה כשוח ידיהם למעלה ראש כדי להגלים
פרטוף לזה בחו"ב הגשיות מהם כנו"ל סימן י"ט וכמ"ס בשער
תפלות חה הפך העוסקים כסברת חכמים דמסכת טוסה פ"י
שאין נושאים כפייהם אלא כעבר כחפיהם ולא למעלה ראש :
אך ולבד מאי דאמר החס ככניסה ל"ס (ג) דאב"ל כז"ל
י' חסדים וי' נבורות שברפתם וסלה ידוע כי אינם רק
ה"ח וה"ג דרפת וכן כמה דקדוקים בענין קדישה ואיחור
שלא כסדרן דל"ס הנו" לזח מספר :

כך (ד) בענין זוג הגשעה בתפלת שחריים שהוא של יעקב
ורחל פפס א' אומר שהוא בשים שלום ופ"ל שגשעה
פ"י תפילת אפיס ומה היכא דליכא נפ"ל איך לא יהיה אז החווג
ההוא חה אי אפשר להיות :

כג בענין הדורמיטח (ה) איכא לפיוני כי הלא הוא אחר
כי אז מסתלקן המוחין דז"ל בלבושי נה"י דאמח וגחמים
לנוקבא לבנותה משלם ויביחה אל האדם ומדווגו יחד עב"פ
וקפריך עלה כיון שנסתלקו המוחין ממט במה זדווג עמה
ומהדר כי אז עלה האז יותר ולקח מוחין יותר תפילת מנה"י
דז"ל מילאין זהו טורף מסוף דרוש ב' בענין הלילה והשער
התפילה נראה בזה כי אוחס המוחין שגנה"י דתבונה שנסתלקו
ממט אינם חוזרים עוד לביהם ופנים חדשות ברו כאן
במקומם. ובדרוש השופר של ר"ה עראה להדיא שגם עומן
חוזרים לכנסם בו כבתחילה פ"י השופר והיא נופח קציה דאם
לא ישרו כה יחזר הדבר לכמות שהיה וכי ח"ז קלרה ידו
דלא טגי בלא"ה ובכדודת הלילה הח' עדיף שפי ובוה נחמלא
כל הבית אורה ובשאר ארזו דרוש של השופר וכל אגמך
אחריו בלושו ענין כמשייל פילא בקופח דמחטא משומק
סמוג ט' :

כד גם (ו) אינו מבורר איך נכניס לזה פ"י הסערה
ונשלמת מיום חא' של ר"ה מאחורי ה"ל כמבואר
שם והרי כל אוחס האחריים והידיים מונים כלם לרתל מאז
ועד יוה"כ ולא הייתה ללזה כלום מהם וא"כ איך ובמה
נשלמת ונכנינה וכל החותים הגשמים או הם פמה כל אוחס
הימים שכן הכסא לעגרת כח' שם ואדרבא אט רוחים
שנענה הסערה נכללים שתי אחיות לזה ורחל שפיהם גם
יחד והיו אז בחי' אחת אז לזה נכללת ברחל אז לספק
כמבואר בכמה מקומות ובכלל זה יש לדעת מה שלא חכר

תגרות וביאורים (ח) טס דף קפ"ט פ"א : (ג) טס דף קכ"ז טע"ז : (ב) טס דף קפ"ג פ"ז : (ד) סדן דסוף פ"ז : (ה) טס דף קכ"ד ט"ז : (ו) פ"ס
דף קפ"ז פ"ז : (ז) טס דף קכ"ט פ"א : (ח) טס דף קכ"ט פ"א : (ט) טס דף קכ"ט פ"א :

ובדרך היודע כעת אין בידי כי אפשר שבזמירות שירות והשכחות דקודם הפילה יולד דשבת ימשכו בויער אנפין קטנות ב' דאבא ואימא עלאין ויכנסו יחד עם המקור מ' דלגס דישכח' דעיניו הכרות שלא הזכיר רז"ל לקמן קטנות שני :

ענין הס"ת

(ח) והטעם הוא לפי שכימי החול לא עלו יעקב ורחל רק כנגד נה"י דז"א בלבד כו' קשה שהרי הולאת ס"ת היא אחר חזרת העמידה ובחזרת העמידה כבר עלו יעקב ורחל בחגיג' דעיר אנפין כעוד וכמ"ש רז"ל בדרוש החזרה : **(ט) אב"ל** עתה שעולה בכל ז"ת דז"א כו' לכן עתה אוחס ז"ת דאבא כו' הנה מתגלים עתה בעת הולאת ס"ת כו' ז"ת דאבא שעלה כה"ס ז"ת כחכ"ד נמי' דז"א והעולים הם חכ"ד נה"י דז"א שכן כה"ס בן בחסד ויותר מ"ש רז"ל בדרוש הולאת ס"ת דחול ז"ל אב"ל הענין הוא כי ז' אנשים העולים בפורס ביום שבת בשחרית כו' ומתבאר שם שהם כנגד שני פרקין תפאין דגלגל דאבא המתלבשים בחסד וגמ' דז"א וכנגד ב' פרקין תפאין דהוד דאבא המתלבשין בתוך גבור' והוד דז"א וכנגד ב' דיסוד דאבא המתלבשים בחי"ת ויסוד דז"א וע"ש ואם כן נמא' שהעולים אינם אפילו כה"ס דאבא אלא בפרקין אמלעיים ותפאין דנה"י ונלע"ד במ"ש רז"ל לקמן עומדים א' דמועדים ז"ל וביאור הענין הוא כמה שנקדים לך הקדמה הנאמר כי אפ"ס שאנו אומרים כי זעיר אנפין עולה כל המדרגות עד שיושב מקום אבא ואימא עמנו אל תחשוב כי כפי זה אינו לריך אל המוחין הבאים לו מבחי' נה"י דאבא ואימא אב"ל לריך שדמע כי לשלם היא לריך אל הנה"י דאבא ואימא שיהיו לו כסוד מוחין והענין הוא כי נמא' שהם שתי בחינות נפרדות זו מזו חדא שהכלים דאבא ואימא הם העולים ועלמותם נשאר במקומ' ואחר כך עולים כלים דז"א ומלביש עצמותם וזה נקרא יורש מקום הקודש כי קדש היא. שנית כי בכל מקום שעולה ז"א לעולם נה"י דז"א מתלבשין בתוכם כסוד מוחין ועיין מ"ש רז"ל בשער מוחין דז"א פ"ה וא"כ מ"ש רז"ל בדרוש ס"ת דחול שז' העולים לס"ת הם כנגד פרקין אמלעיים ותפאין נה"י דאבא מיירי בנה"י המתלבש תוך גופא דז"א כסוד מוחין וזה הכלל כי לעולם ז' העולים כו' נכנגד ז"ת דז"א אלא שעל ידי ברכתם וקריאתם בתורה יפה כח העולים לגלג' אורות דאבא שבתוך ז"ת דז"א לכן נמא' דמוחין אין בתוך ז"ת דז"א אלא פרקין אמלעיים ותפאין ומ"ש בדרושינו שאוחס ז"ת דאבא שעלה עתה זעיר אנפין בהם מתגלים מיירי באור העלמות שעלה זעיר אנפין ומלביש ואינם מתגלים אלא על ידי ז"ת דז"א : **(ב) והנה** אין בחי' גלוי גמור' רק שני שלישים תחתיו דת"ת וכל היסוד כו' קרוב לזה ממע כה"ס בדרוש ס"ת דחול יע"ש וק' שהכי שם כה"ס שני שמועות יש בייסוס הפרש אי יסוד דאבא נבקע או אינו נבקע אב"ל יסוד דאימא ליכא מאן דפליג כי נבקע אפילו בלא ס"ת כמ"ש רז"ל שם בדרוש א' ז"ל והנה הווינ' שנעשה בעמידה היה ע"י שנבקע היסוד של אימא ונפתח וילאו מתוכו החו"ג לחו"ג יע"ש וז"ל שאפ"פ שלפי האמת לעת כזאת כל ה' חסדים מגולים ועומדים מ"מ רב המרחק בין חסדי ה' שלישי תת"ת לנו"ה לחסדים העליונים כי הללו לעולם הם בגלוי והללו לפעמים הם מתגלים וגם זה אינו אלא ע"י תפלות ותחנונים :

(א) ובהזרה תפלה מוס' בקול רם אז ז"א עולה בכזה כו' הן אחת שכל אלו עליות דז"א נכונים מקור מים חיים אמנם לפי מ"ש לעיל שכתבו רז"ל בדרוש א' דמועדי' שמלבד מה שעולה ז"א ומלביש עלמות דאבא ואימא עילאין אף גם זאת לריך הוא למוחין ולעולם נה"י דאבא ואימא מתלבש בחסד כסוד מוחין ועיין בפ"ה מ"ש מוחין דז"א א"כ הדבר הסוס וחוסס מה בחי' מוחין נמשכים בז"א כי הגה' חנו לריכס ד' בחינות מוחין עמידה דתפלה דלחם ודחורה הכי שני בחינות ודפילת מוסף דלחם ודחורה שני בחי' אחרים הכי ד' בחינות מוחין שאנו לריכס מלבד עליית ז"א בפנמות אבא ואימא וכן בתפילת המנחה דשבת כי ז"א עולה ומלביש עלמות דיקנא קדישא ופרטופין שעליו עלו גם הם יותר למעלה ונה"י שלחם מתלבש כסוד מוחין תוך ז"א ואנו לריכס שתי בחינות מוחין דעמידה

החיובק לעולם מעוררת כמ"ש רז"ל בפ"ט משער מדומין : **(טו) אה"ך** העמוד מעומד בשולחן כו' והענין הוא כמ"ש לעיל כי בקבלה שבת בשדה קבלה הארת הנה"י דז"א כו' ואח"ך בוויכוח השני לאחר העמידה קבלה הארת ג' אמלעיות חנ"ת דז"א כו' ועתה בענין הקידוש כו' הגה' היא מקבלה הארת מנ"ר חכ"ד דז"א כו'. מנייה דאברהם עירוב פרכיות שני כאן כי הנה קבלה שבת בשדה הוא בחי' חיות והקידוש הוא בחי' חיות וגמלא' כי בקבלת שבת קבלה הארת הנה"י וגם בקידוש קבלה הארת ג"ר והארת החנ"ת בחי' חיות ליחא' ובפנימיות בוויכוח דעמידה קבלה הארת הנה"י ובוויכוח דאחר עמידה קבלה הארת החנ"ת והארת ג"ר בפנימיות ליחא'. גם בענין כניסת הל' דלגס דאבא ואימא הוא כך כי הנה בתחילה בקבלה שבת בשדה כה"ס רז"ל בדרוש א' כי אז נכנסים פרקין תפאין דל' דלגס דאבא ואימא והוא בחינת חיות וזכרנו א' כה"ס מתחילין ליכנס ג' פרקין אמלעיים דל' דלגס דאימא וגמר כניסתם ביו"ד דערבית ובפורס עליט כוכב כו' מתחילין ליכנס פרקין אמלעיים דל' דלגס דאבא וגמר כניסתם הוא בוויכוח של עמידה וכל זה הוא בתפלה שהוא פנימיות ובוויכוח שלאחר העמידה נכנסים ג' פרקין קדמאין דל' דלגס דאימא וגם זה הוא פנימיות ובדרוש א' דקידוש נכנסים ג' פרקין קדמאין דל' דלגס דאבא והוא בחי' חיות וא"כ היכי מתערבים העניינים של זה בזה מחי' חיות לפנימיות ומפנימיות לחי' חיות וזה שכתבתי אינו אלא לי לעמי לעורר את לבי לכשיזכני האל לבוא לידי כונה אל מקדשי אל. **(טז)** וגמלא' כי עתה בזו הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מג' מוחין דרישא כו' נמאלת המל' עתה ניוונת ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א כו' אין זו כי חס בחי' נשיקון ואף כי היא כה"ס של ענין מ"ש רז"ל בדרוש ששי דעמידה ז"ל ועוד יש א' בחינות נשיקון אחרים והם נמשכים מן ראשו דז"א אל תוך פיו ויולאת משם כסוד הכל הפה וניתן אליה ונעשה בחי' א"מ אליה יע"ש ואם בחול הם בחי' ה"מ בשבת היא אוכלת וניוונת מהם. ולכי אומר לי שהטובה כי הנה בחול עומדין יעקב בגלג' והיא כבוד ובדרך היסוד דז"א יולאת הטיפה הקדושה והיא כלולה מאורות דאבא ואימא והוא מ"ש רז"ל בדרוש העמידה הגו' ז"ל והחלק הני הוא יורד למטה עד פי היסוד דז"א ומשם יולאת וניתנה בדשא של יעקב ומשם יורד אל פי היסוד שלו ונתנו אל רחל כסוד מיפת מ"ד יע"ש כל זה ניחא בחול כי ז"א עומד בצביונו ובקומתו שיטור קומתו שלם ניחא כי הטיפה הקדושה היא יורדת כהנלכתא מעילא לתתא דרך קו ישר עד היסוד בו לא קן עתה בליל שבת כי עליו נה"י שלו על חנ"ת שלו כמ"ש אך חרד סוד הטיפ' היא עד היסוד בו על קן כשנעשה הווינ' הקדוש הוא דז"א עלמו ומיניה וביה סוד מוחין דיליה בתוך וגרון ע"י לישן כסוד הכל יולאת הטיפה מתוך פיו ומשם יתכן ליעקב ורחל והיא אכילה המל' שכתב רז"ל וזווגם כסוד אכילה כמ"ש רז"ל :

(יז) ענין הווינ' כו' אב"ל הענין בקיור הוא כי בתפלה ערבית כו' ואחר חלות לילה אז הוא זווג דיעקב ברחל מן החוה דז"א ולמטה כו' ובדרוש סדר התפלות כה"ס ז"ל ובחמות ליל שבת שאז גם רחל פכ"פ עם כל הז"א לגמרי ואז הוא רחמים גמורים להיות בחי' רחל כו' ומ"מ מכל שני המקומות נראה שאין ללאה זווג אחר חלות ולפ"ז נראה שאין לומר תיקון לאה בחמות ליל שבת אמנם מ"ש רז"ל בדרושינו ואחר תפלה ערבית כל חלות לילה הראשונה הוא זווג דיעקב ולאה בכל אורך שיטור קומת ז"א לריך לעיין ורחל היכן הלכה לה א"ת דחו"ש חזרה לאחור הוא דבר דלא אפשר כי אשיקרא מפשטות דברי רז"ל נראה שאין הסתלקות המוחין בליל שבת שהרי כתב לעיל בסמוך ז"ל דע כי מן התחלת תפילת שחרית מן סדר הקרבנות עד נשמת כל חי נכנסים אורות המקיפין של בחי' המוחין דז"א כו' אלמא מכניסת המקיפין מתחיל הענין ולע"א א"כ ברכת המפיל וכן ברכת המעביר בשבת מה עניינם וגם נמאל' שאין שום עליית העולמות בתפילת שחרית עד שיתחיל עליית ז"א בתפלה בלחם וכל העולמות עומדין על עומדם בעליות שעלו בקבלת שבת ובתפילת ערבית ולפ"ז הכי זה דומה ליל שבת במקצת לליל פסח שכתב רז"ל בדרוש ג' דיי"מ ז"ל והם מתקיימים בו ולינה כיום יאיר ואין לכיון כלל בעליית העולמות בשחרית של שבת

אזכרן ומ"ש רז"ל לעיל שפי' עליית נה"י דו"ח למעלה נשאר עלמות האור מנולה לפי שעה אינו ענין לכאן כלל כאשר יראה המעיין והכתוב אומר יהיב חכמתא לחכמין וטפשות לבזנו סתם עינינו עד יראה בעינינו. ודע כי רואה אני מזה אחד ליל שבת גרוע מפילת שחרית דחול כי כליל שבת אין שום עלייה לכל פרט האלילות מחג"ת דזעיר אפנין ולמעלה כלל כי אם ראשי שמהגדלת וכו' כי תקף ומיד בפרשת הקרבנות יש עליות רבות ועלמות כמ"ש רז"ל בדרוש ג' דטונת התפילה :

ג) ענין הנשיקה ושורש מציאותה הא' הוא בה' אכנפוט יד שמאלית כו' ר"ל מציאותם כללות כולם יחד בבת אחת

כי ה' אכנפוט יד ימינית הם ה' חסדים כו' כולם נצורות כפולות הם אלא שמשל ל' ימין נקר' חסדים בערך ל' שמאל ושני חלוקות שבהם הם ה' ה' אבותיהם והם דמלג"ת זכרין והם סוד ה' חסדים וה' נצורות כו' לא הביטתי שהרי שתיים דמלג"ת זכרין לריבוי להיות בין ביד ימין לבדם בין ביד שמאל לבדם ועי' בדברי החו"ג ותרצה כי הם בה' מקומות בחוטמה פומא זרוע קף היד ה' אכנפוט ועיין בתחילת דרוש ברכות השחר ואע"ג שרז"ל בשער מדומ"ג פי"ד כתב שגיבוק הם חסדים ואח"כ הם גבורות הכל לפי הדרוש שהוא שם יפה מהפרש :

יד) ונבאר ענין נשיקה זו מה עניינה למעלה כו' עד ומשקת אח ידיו כו' כאן רז"ל סתם וחסד דבריו בחוטמה

דגושפתקא ובענין עניות שפלות דעתי ועולה במערת לפרש לעיל בדרוש תפילין דר"ה הוכחנו מדברי רז"ל שכתבתי ז"ל בכוונת הטיף עדיין במוחין דאבא או יורדת עד היסוד דאבא הם בחי' ו'ד דמלוי יו"ק והם ו' על ד' כי הוכר גובר וכתבתי נעשה הווג בין א"ח ונתן אבא הטיף לחימה ונתעברא אימא מהם הם אות ה' **ששה ד' על ו'** כי בסוד החימה הוא עה"כ ששם לדיקים יושבים ועטרותיהם על ראשיהם הילכך הנוק' גוברת והיא ד' על ו' ועוד לך"ך אני להקדים מ"ש רז"ל בפ"א משער האוונים וגם אני בשפלותי ודלותי כתבתי בזה במקום אחר היות מיום שצטוטתינו הרבים נחרב בית קדישו ותפארתו אין אבא ואימא מזדווגים בבחי' החיה שבהם וגם בו"ן אין ווג מזוי כלל בפרטפי החיה שבהם כבוד **לא אבא בעיני** וכבוד שמות מנוקדות והשאר כאשר ביום ש"ק עולין ז"ן עד א"ח עילאין וקוין בחי' חיה לענמם וגם עולים עד דיקלא קדישא וקוין בחי' ימירה כל זה קוין **לעלמם** כדי שיהא היכולת והיפוי כח בהם כדי לחזור פכ"פ כנדע שאין ז"ן הגדולים אותם שזוגם ביום ש"ק יכולים לחזור פכ"פ עד שימשכו להם מוחין מא"ח עילאין שהם בכללות בחי' חיה דאילנו בכללות כל האלילות כאשר האריך רז"ל בשער העקודים יע"ש וא"כ ביום ש"ק כאשר עולים ז"ן עד א"ח עילאין וירשו מקום אביהם ונקראים הם עצמם קדש כל זה הועיל שז"ן הגדולים יכולים הם לחזור פכ"פ אחר שקנו בחינת חיה לעלמם ואז הם מזדווגים פכ"פ בחי' גר"ן גר"ן שב"א עם גר"ן דנוק' אבל בחינת חיה דו"ח עם בחינת חיה דנוק' א"ח אפשר להם להזדווג צבטוטינו מפני שבנועה דלא אבא בעיר כאמור ואשמועינן רז"ל שאע"פ שאין זוג בפרט' החיה דו"ח עם פרטוף החיה דנוק' היינו שאין זוג התחתון דיסוד דבחי' חיה דו"ח עם יסוד דבחי' חיה דנוק' ואין מולידין נשמות חדשות חמש אבל סוד חיבוק הנעשה בחג"ת דחיה דו"ח עם חג"ת

דחיה דנוק' יש ביניהם. והוא מ"ש רז"ל כי הנה בזמן הגלות שאין זוג שלם אז אין הז"ח יכול להזדווג עם נוק' בבחינת היסוד שלה אשר שם מקום המגלפך ה' גבורות שלה ר"ל גבורות השייכים לפרט' החיה שלה אמנם הוא נחית מדרגיה דיליה לתחת ונוק' ידי המל' פי' שכבר אמרנו שבבחי' החיה שהוא בחי' אבא לעולם

הז"ח גובר עליה כי שם הוא ו' על ד' לכן הוא נחית מדרגיה דיליה ונוק' ידי המל' לתת להם הגבורות אשר בה' אלבעותיה ר"ל כי בחי חיבוק ונישוק נעשה חב"ד וחג"ת דפרטוף חיה דו"ח עם חב"ד וחג"ת דפרטוף חיה דנוק' ובאמצעות ידיים אלו מזדווג עמה כי חיבוק זה נקרא זוג ואינו אלא חיבוק כמ"ש רז"ל בשער פרטופי ז"ן שלהי פ"ב ז"ל ולכן הווג דפרט' גמור הוא ביסוד האמיתי תחתון וזוג הביקה שהם נקר' חג"ת נקר' חיבוק וזוג עליון דפרט' דמוחין לבדו נקרא נשיקין יע"ש. אבל בזהויה המל' למעלה בבניה כבוד ד' על ו' ר"ל כי בפרטופי הנשמה שלהם הנמשכים לה מאימא כנדע כי שם היא הגוברת ואפ"ה היא יורדת מדרגה שלה ונעשית טפילה אליו ונושקת את ידיו ר"ל כי בחי' החיבוק

ועשיה כיון שהיה עלייה שלא כסדר שדרך העליות להתחיל מן התחתונות ושם היה התחלת העלייה מחב"ד כדי לעלותם שלא כסדר מוכרח הדבר להמשיך להם הארות שלא כסדר מלמעלה לא כן ביצירה כי כיון שעלו ז"ת מוכרחת שהביד להעלות ואם לא יעלה נה יעשה חג"ת דוחקו הילכך בלא שום הארה הוא עולה וכיון שהארה הראשונה שהמשכנו הוא מא"ח דעשיה לדעת דעשי' נגד היותו תחתיו קו אמצעי לדרך הדעת להעלות ראשון וכיון שהיא ראש העולים לדרך להסיריו בקול רם :

דרוש ליל שבת

א) והנה בעוד אלו האורות המקיפים נכנסים תוך רישא דו"ח הנה האורות הפנימיים דמוחין דו"ח שהם ל' דללס נדחין למטה מדרגים אחר מדרגים כפי ירדת המוחין המקיפין כו' לא ידעתי דחיה זו למה כפי הכלל שכתב לן רז"ל לעיל בדרוש א' דקבלת שבה שהל"מ דללס הם קלרי הקומה וכל שיפורס הם כשיפור ג"ר ד' דללס שהס"ג ר"ל דו"ח וע"ש וא"כ כיון שלדורך כניסת הלי"מ דמקיפין כבר ראשו של ז"ח מתגדל ועולה למעלה ראש ומקבל ועלוב בתוכו את המקיפין כמ"ש רז"ל סמוך ונרא' והאריך לעיל דרוש ב' יע"ש. ואשיקרא כל עלמות קלרי הקומה ניגהו ועדיין בחומרינו ופרוש לא נכנסו אלא שני פרקין תחתין דל' דללס ואינה כניסה שלימה אלא ראשו של ז"ח היא העולה ומלכשהם ודמיה זו למה והמקום רחבת ידים. אם לא שנאמר בזה אין הבחינות שוות זה מקי' וזה פנימי וכאשר פוגעים זה בזה מוכים זה בזה כמ"ש רז"ל בכמה מקומות ומהם בפ"א בשער העקודים ז"ל והנה האורות הפנימיים עם אורות המקיפים מחוברי יחד תוך הפה ולכן בלאתם יחדיו לחון לפה קשורים יחדיו הם מוכים זה בזה ומבטעים זה בזה יע"ש והלא דברים ק"ו ומה התם שממקום אחד חולבו וביאתם כאחד אפי"ה יען זה בחי' מקיף וזה בחינת פנימי מוכים ומבטעים זה בזה כ"ש הכא שאות ל' היא בחי' פנימי והל"מ בחי' מקיפים אך יעמדו יחד תוך כלי א' לכך הולך דחיית ה' דללס למטה כדי ליתן המקום לגדולים ממנו :

ב) אב"י עתה בכניסת האורות המקיפים לרך שירד היסוד דאימא למטה מן החוה ולפ"ו יתמעטו קומתם יעקב ורחל כו' לא ידעתי ולמה יתמעט והלא יסוד דאימא כבר נבקע ועומד ואורות מנולים בכל חג"ת דו"ח כמ"ש רז"ל לעיל בדרוש ג' ז"ל והשני הוא כי כיון שיש שם כל אלו האורות הרבים אין יכולת ביסוד דאימא לקבלם בתוכו ונבקע ומתגלים כל האורות כולם אפילו אותם של אמצעיות ועיין עוד שם מ"ש בתפילה ערבית ועיין שער האנוכה פ"ג ויכולים יעקב ורחל לעמוד במקומם ועיין בדרוש דחזרת העמידה :

א) כי אותו הפה דק וזר מאד כו' בשער פרטופי ז"ן פ"ג כתב רז"ל ז"ל והנה שם עומד ומתלבש בחי' העטרה של יסוד דאימא הנקר' רחובות הנהר כי הוא מקום רחב ואינו זר כמו פי עטרת היסוד של הוכר יע"ש ובשער דרושי הלל דרוש שכל כתב ז"ל ופי העטרת דיסוד הוא נבראת סתומה וזרה יע"ש והכי נכון כי בערך פי היסוד דאבא דאימא נקר' רחובות הנהר ולפי מה שהיה לך"ך כדי ללאת הגבורות הוא זר ודק :

ב) גם יש בחינת אחרת הג"ל כי עתה שנכנסו המקיפין ברישא דו"ח נמלא פי היסוד דאימא שהיה נגמר במקום החוה עתה לרך שירד עוד למטה כו' דע כי זה שכתב רז"ל שכאשר נכנסים המקיפין ל"מ דללס ל' דללס נדחית למטה והוא בין דלל' דאבא בין כללס דאימא. לך"ך להבינו כי הנה ה' דללס לעולם מלוכשה בנה"י ונדע כי לעולם הנה"י הוא מתחלק ג' פרקין עלאין דנה"י בחב"ד דו"ח ו' פרקין אמצעיים בחג"ת ושלש' פרקין תחתונים בנה"י והשתא שנדחית ל' דללס מחב"ד דו"ח כדי ליתן מקום לכלים דלמ"ד וכמ"ש רז"ל שנדחה היסוד א"כ בחלקי ה' יבואו פרקין עלאין בחג"ת ופרקים אמצעיים בנה"י דו"ח ופרקין תחתין מה יעשה בהם. וכן יסוד דאבא שנודע שכולו מתפשט תוך חיה דו"ח ועטרת היסוד דאבא תוך יסוד דו"ח והרי שניה מסתיימים בזה כמ"ש רז"ל בכ"מ ועיין שער פרטופי ז"ן פ"ג ואם כן עתה כמו שנדחה יסוד דאימא גם יסוד דאבא נדחה גם הוא שהרי גם מקיפים דאבא נכנסים כמ"ש רז"ל וא"כ אם ע"י אמירת ופרוש עלינו סוכת תיקנו יסוד דאימא יסוד דאבא לא תיקנו כלל כי לך"ך הוא ללאת ולהתפשט מחון ליסוד דזעיר

מתפשטים עד ליסודות. והנה היחודים של חב"ד קרויים נשיקין, והיחודים של חג"ת נקראים חיבוק בסוד ידיים. וזה מש"כ הרב שבזמן הגלות אין אלא חיבוק ונישוק בלבד.

ומה שכתב הרב לחלק האם הז"א נושק ידי הנוק' או שהנוק' נושקת ידי הז"א, ביאר היפ"ש שאי"ז כפשוטו, אלא יסוד הנידון מי מתעורר תחילה, דשמענו לו להרב בסוף בשער ל"ט סופ"ט שבחיבוק הנוק' מתעוררת תחילה,

ובנישוק הז"א מתעורר תחילה. ע"כ במוחין דאבא שבמוסף שבת שהם בסוד נישוק הז"א מתעורר תחילה בסוד ו' על ד', ובמוחין דאימא שהם בסוד חיבוק הנוק' מתעוררת תחילה בסוד ד' על ו', ע"כ תוכן דברי היפ"ש.

והנה מה שכתב שבמוסף שבת אין היחוד אלא בנר"ג דאו"א עילאין הנה הרש"ש סידר יחוד בכל הנרנח"י, אלא שכתב בנה"ש דף ט"ו ע"א כשסידר כל מהלך הח' יחודים שהיחוד העליון דג"ר דג"ר דאו"א עילאין נפסק מעת החורבן, ומזדווגים רק ו"ק דג"ר. ויש לעיין האם הוא אותו ערך שע"פ היפ"ש.

הרב דמה שהנוק' נושקת את ידי הז"א הוא בסוד ד' על ו'. וכתב היפ"ש דמצינו בדברי הרב שיש חילוק בין מוחין דאבא למוחין דאימא, דמוחין דאבא הזו"ן נרמזים בסוד מילוי אות יו"ד דשם הוי' ושם האות ו' שכנגד הז"א גוברת על האות ד' שכנגד הנוק', משא"כ במוחין דאימא הזו"ן נרמזים בצורת אות ה' דשם הוי' שהוא ד' על ו' שהנוק' גוברת. ועפי"ז כתב היפ"ש דהזמן

שהז"א נושק את ידי הנוק' הוא במוסף שבת שעולים הזו"ן לדרגת מוחין דאבא, והזמן שהנוק' נושקת את ידי הז"א הוא בימות החול שאין אלא מוחין דאימא שהוא בסוד ד' על ו'.

והנה מבואר בשעה"כ שכל זה הוא בזמן הגלות מחמת שאין יכול להזדווג עמה ביסוד שלה, והוא מחמת שבזמן הגלות אין יחוד שלים באו"א של נשמות חדשות, וביאר היפ"ש דאו"א מזדווגים בנר"ג שלהם ולא בחיה, וע"כ אפילו במוסף שבת שעולים הזו"ן למדרגת או"א ומזדווגים כמותם, אין יחוד שלם דחסר להם מוחין דחיה, וע"כ אין היחוד מגיע עד היסודות. והיינו שיש מוחין רק בחב"ד וחג"ת, ובהם נעשה היחוד בין חב"ד חג"ת דז"א לחב"ד חג"ת דנוק', ואינם

א"כ

סדר השמונה זיווגים

עץ חיים ח"א דף ע"ה רע"ג, שמ"ש אות א'. עץ חיים ח"ב דף ק"ז רע"ג.

לא שלים - ו"ק	שלים - ג"ר	
3. ג"ר חידוש נשמות ישנות. לזו"ן: ג"ר דו"ק דג"ר.	1. ג"ר זיווג דנקודות - נשמות חדשות נפסק מהחורבן. (נשבע הקב"ה שלא לזו"ן: ג"ר דג"ר דג"ר. אבוא בעיר...)	או"א ג"ר פנימיות (שלים)
4. ו"ק שאר כסות ליצירה (יניקה). לזו"ן: ו"ק דו"ק דג"ר (גדלות).	2. ו"ק נשמות חדשות שנבראו ולא יצאו. לזו"ן: ו"ק דג"ר דג"ר.	
7. ג"ר שאר כסות ועונה לבריאה. נשמות מלאכים ליצירה. לזו"ן: אין מוחין (רביצה). ג"ר דו"ק דו"ק	5. ג"ר שאר לעשיה. (עיבור) לזו"ן: ג"ר דג"ר דו"ק (עיבור)	ישסו"ת ו"ק
8. ו"ק שאר כסות ועונה לבריאה. נשמות מלאכים ליצירה. לזו"ן: אין מוחין (רביצה). ו"ק דו"ק דו"ק	6. ו"ק שאר לעשיה. (עיבור) לזו"ן: ו"ק דג"ר דו"ק (עיבור)	חיצוניות (לא שלים)